

EL FIGAROT

Amb els millors desitjos d'una
bona i molt divertida Festa
Major 1990

Avgda. Barcelona, 76
VILAFRANCA DEL Penedès

c/. Carme, 3
VILAFRANCA DEL Penedès

Des de 1899... una llarga trajectòria dins el moble

Edita: Colla Castellers de Vilafranca

Estatge Social: General Prim, 11 - Vilafranca - Aptat. correus 313

Consell de Redacció: Toni Miralles, Joan Roig, Biel Senabre.

Col·laboren en aquest número: Josep M.ª Llop, Carles Casanellas, Eloi Miralles, Jordi Mir, Fèlix Balañà i la Comissió de Festes.

Els articles no signats són responsabilitat de la redacció.

Col·laboradors fotogràfics: J.M.ª Petrus, Josep A. Esteve, Josep Rovira fotògraf

Foto de la portada: J.M.ª Petrus

Fotocomposició, fotolits, muntatge i impressió: Gràfiques Kerpe
Dip. L.B. 29.663/86

Editorial

Diades que marquen tot un any

Des de diferents punts de comentari al voltant del fet casteller s'ha coincidit a assenyalar que aquest inici de temporada ha estat més fluix, en termes generals, que els començaments dels anys anteriors.

Sense voler caure en exageracions ni en conclusions massa precipitades, hem de constatar que les xifres globals dels castells de vuit que han aixecat les grans colles és, a hores d'ara, inferior al que presentaven aquestes mateixes colles a les vigílies de Sant Fèlix uns anys enrera.

Les causes d'aquest descens poden ser molt variades i fuig de la nostra intenció el fet de realitzar-ne una anàlisi detallada. Tot i amb això, és probable que haguem entrat en una etapa en què s'hagi de replantejar la planificació de les temporades. En aquests anys immediatament anteriors, i empeses per l'anhel de voler arribar als castells de nou, les colles havien agafat un ritme que probablement era superior al que podien mantenir.

Un cop assolides aquestes construccions de nou, es nota una resposta diferent davant els castells per part de tothom. Així, ara costa més d'engrescar la gent amb un castell, encara que aquest plantegi la dificultat que sempre comporten els de vuit pisos. A aquest fet, cal afegir-hi els problemes concrets de cada colla a l'hora de renovar la gent o els que es deriven, per exemple, de la canalla.

I, finalment, convé assenyalar que cada cop sembla més evident que els castells de nou no surten per haver-ne fet molts de vuit

sinó que, bàsicament, són producte dels assatjos.

Tot plegat fa que les colles hagin adoptat una actitud diferent a la dels últims anys i que ara es cregui que és molt millor seleccionar les actuacions de castells de vuit i no aixecar-ne gairebé a cada sortida. D'aquí que, com apuntàvem al començament, a les acaballes d'aquest mes d'agost les fredes xifres siguin més baixes que en les temporades precedents.

Tanmateix, estem convençuts que això no ha de condicionar en absolut les importants jornades que ara s'acosten. Pensem que hi ha una mena de diades que, per la seva pròpia configuració, fugen de l'anàlisi presentat fins aquí. Són dies en què el desencís que abans esmentàvem desapareix diluït enmig de les places atapeïdes; són exhibicions que, per si mateixes, poden canviar i decidir una temporada; són moments en què s'ha de donar tot i ningú no es queda res al pap. I no cal ni dir que per a nosaltres totes aquestes característiques només es reuneixen en diades com la de Sant Fèlix i la del Concurs de Tarragona, i en els últims anys en la diada de la colla.

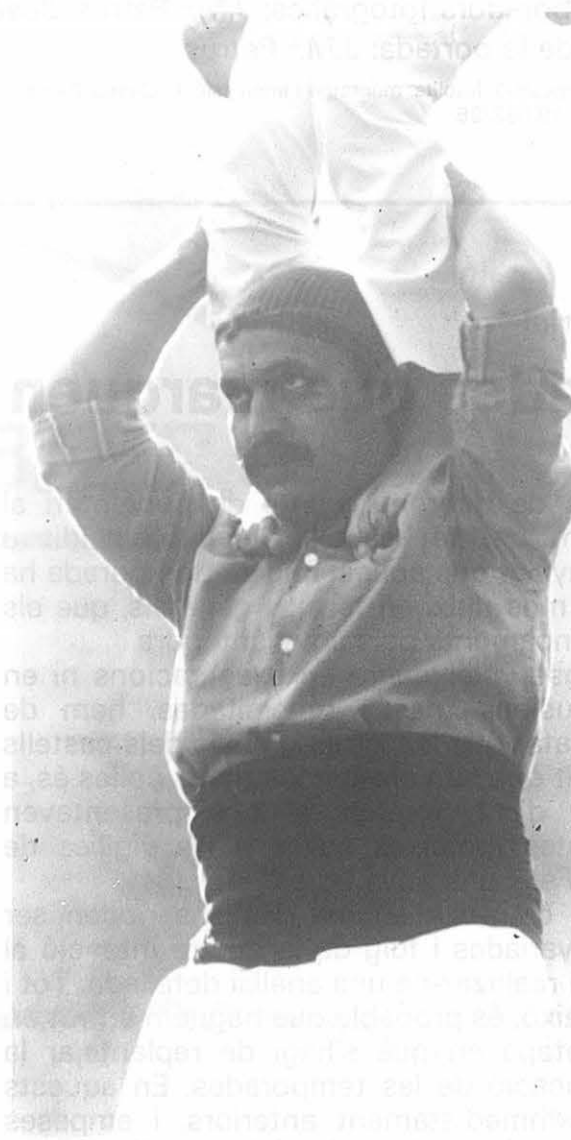
És per tot plegat que considerem que és molt aventurat parlar a hores d'ara de davallada, sobretot quan observem que, de cara a aquests dos reptes més imminents, estem preparant construccions tan importants com el tres i el quatre de nou i, sobretot, la torre de nou. Per saber si hi ha crisi o no n'hi ha, haurem d'esperar a finals d'any.

La veterania dalt d'un castell

Un veterà enmig dels més joves

Parlar de veterania i d'experiència a quarts és fer referència al 'Melilla'. Seguint els preceptes més clàssics de la filosofia casteller, ell ha anat baixant dels pisos més alts del castell: d'anxaneta o aixecador, a dosos i, d'aquí, a quints i, més tard, a quarts. Però aquí va decidir d'aturar-se, com si hagués preferit de compartir l'habilitat amb els més joves, i s'hi va plantar decididament. A tot estirar, encara el fareu variar de pis, però sempre cap amunt i si es compleix una condició imprescindible: que pugui en un castell de nou.

Un terç dels d'abans

Potser per la seva constitució física, potser pel seu nervi, potser per la seva experiència, potser per tot plegat, el Josep M.ª Mateu entronca amb l'estirp dels 'castellers d'abans'. Al pis de terços, s'hi troba com a casa, i això ho saben -i ho noten- tots els qui hi pugen, perquè durant una colla d'anys el Mateu ha compartit la força i l'equilibri imprescindibles per ocupar aquest lloc amb molts castellers, i aquesta veterania genera una confiança que s'encomana als altres homes del pis.

El Josep M.ª Mateu va entrar a la colla als dinou anys, 'fixtat' pel Mènec, a qui coneixia perquè tots dos estaven vinculats a les JOC. Durant els primers anys, va compartir la seva activitat castellera amb la que ja portava des de feia uns anys dins dels Falcons -on va arribar a ser cap de colla- i, un cop incorporat plenament als castells, va passar les primeres temporades fent de crossa i pujant a algun castell de set de tant en tant. Sent cap de colla el Lluís Jiménez, va començar a pujar més assíduament i, així, el seu primer castell de vuit pisos va coincidir amb el primer quatre de vuit que va descarregar la nostra colla. Hi anava a quarts. A partir d'aquí, el seu currículum particular contempla tots els castells de vuit i de nou que han fet els Castellers de Vilafranca -torre de vuit, tres, quatre i cinc de vuit, tres i quatre de nou i fins i tot va fer un pilar de sis amb folre, de segons, a Girona- i també va pujar a quints en l'intent de torre de nou del novembre passat. També destaca com a excel·lent terç en el pilar de cinc.

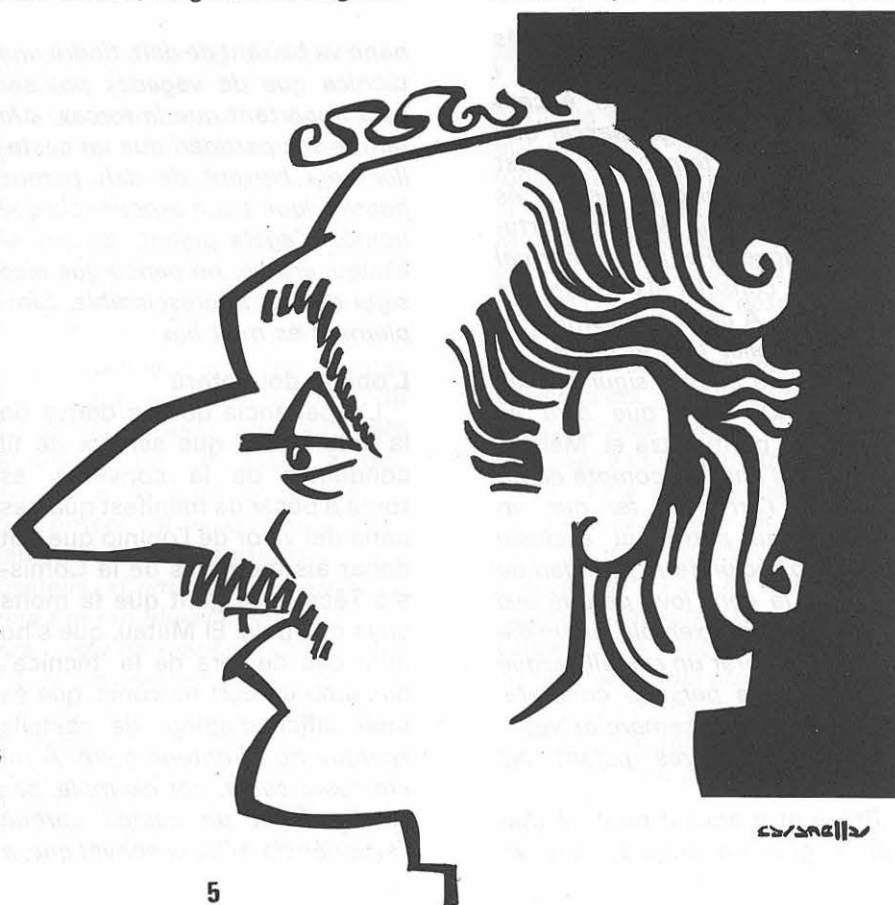
Hi ha moltes coses que uneixen el Mateu i el 'Melilla': un i altre tenen una certa semblança física; tots dos han 'estrenat' molts castells i han participat en les grans gestes dels Castellers de Vilafranca a l'última dècada; plegats sumen una bona quantitat d'anys amb la camisa verda i junts han contribuït a col·locar la nostra colla en el lloc capdavanter que ara ocupa. Aquests dos

'bigotis il·lustres' -i aquest tret també els és comú- poden aportar, doncs, la visió de tota una generació de castellers: la que va participar en els primers grans castells de vuit, als començaments dels setanta, i que ha arribat fins als castells de nou d'aquest final dels vuitanta.

Per això, és lògic que, només de proposar-los de girar la vista una mica enrera, tinguem de seguida

posat el fil a l'agulla. «Suposo que, per la meua estructura física, comenta el Mateu, he pogut anar mantenint-me en el lloc, però de vegades penso en la quantitat de gent que ha passat per aquest pis i que no ha pogut continuar per diversos motius i em quedo una mica parat». El 'Melilla', que assegura que se sent més jove que els qui pugen al seu pis, s'ho mira diferent: «jo em sento una mica

El Francesc Moreno 'Melilla' va començar a fer castells als set anys, engrescat pels seus cosins que havien viscut a Valls. Ben aviat va entrar a formar part del grup d'anxanetes que es disputaven els del Vendrell i els de Vilafranca però, al cap i a la fi, va acabar compartint la camisa verda amb la rosada de la colla Vella dels Xiquets de Valls, amb la qual va fer el seu primer castell de vuit: anava d'anxaneta en un carro gros. Al cap d'uns anys va afegir la camisa vermella de la colla de l'Arboç a les altres dues i, amb els Minyons arbocencs, va començar a pujar a dosos. I per si no n'hi hagués prou, també va participar en el naixement de la colla de Barcelona. Fins a finals dels seixanta, doncs, va anar pujant en els castells de diferents colles, però quan els Castellers de Vilafranca van anar pel carro gros, es va quedar definitivament en aquesta colla i hi va fer, a quarts, el primer quatre de vuit. També ha estrenat el tres i el cinc de vuit i el tres i el quatre de nou, i ha pujat a diverses torres de vuit, així com a les manilles de la de nou.

professional d'això, jo em dedico plenament als castells i em preparo per als castells. A la meua edat, si no ho fes així, malament rai». Però a banda d'aquest entrenament i de saber-se cuidar, també creu que és important que se sentin els castells, «tot plegat m'ha permès, per exemple, que després de sis o set anys sense fer castells, pogués tornar a la colla i em donessin una altra oportunitat que, per cert, va ser la de pujar al primer cinc de vuit. I he pogut continuar gràcies a aquesta preparació i a aquesta afició».

L'experiència es nota

Els anys porten experiència i aquesta, de retruc, dona la confiança necessària per pujar a un castell. Per aquesta raó, és normal que la gent jove confiï en la que és més veterana. «Jo n'estic convençut, d'això, assenyala el Mateu, perquè penso que fins i tot el cap de colla, a l'hora de muntar un

creu que, per sort, la colla és gran i que aquests problemes cada vegada existeixen menys: «hi havia hagut èpoques en què et senties condicionat fins i tot per fer un pilar de cinc, i això ara està superat perquè hi ha molta gent vàlida. El que penso és que s'ha de tenir clar que no tothom té capacitat per pujar, i això és una cosa que de vegades costa d'entendre». Aquest és un aspecte que pensa que s'ha de remarcar, «ara hauríem de tenir els castells de set com abans teníem els de sis, és a dir com a prova per a la gent nova, i crec també que la immensa majoria dels castellers de la colla hi pot pujar, a un castell de set. Ara bé, en els de vuit s'ha de mirar més prim».

Aquesta és una opinió que també comparteix el 'Melilla' ja que ell dona molta importància a la tècnica d'un casteller; «en un castell de vuit, s'ha de tenir molta tècnica. Per això penso que si un

part d'entendre-hi, s'ha de viure el castell des de dins. Si no és així, no se sap que de vegades sembla que un casteller està mal col·locat i, en realitat, pot passar que estigui salvant la situació d'un altre. I això des de fora no es veu». I referma aquesta opinió indicant que «de vegades la gent acusa d'una manera molt fàcil i s'hi hauria de mirar una mica més».

El 'Melilla', que diu el seu parer sabent que forma part de la Comissió Tècnica, comenta que sovint és difícil saber per on ha caigut un castell «perquè es fan gràcies a tothom i també cauen per tots, però de vegades es pot endevinar per on ha fallat. De totes maneres, a un casteller no se li pot dir, i menys en públic, que

'Melilla': «jo em sento una mica professional dels castells, jo em dedico plenament als castells i em preparo per als castells»

castell, es refia més de qui té més experiència per saber com està i si convé tirar-lo amunt, encara que de vegades pugui passar que faci bastant de temps que aquest casteller no hagi pujat perquè és lògic que es vagin donant oportunitats als joves. Per això és normal que donis consells als que fa poc que pugen. A cada pis, sempre hi ha un casteller que el porta i és habitual que aquest sigui el més veterà». «Jo crec que això és important, puntualitza el 'Melilla', però s'ha d'anar en compte de no caure en l'error de fer que un castell sigui patrimoni exclusiu d'algú. Jo sóc un ferm partidari de fer pujar la gent jove perquè així s'evita que, per exemple, algun dia no es pugui tirar un castell perquè no hi ha una persona concreta. S'ha d'evitar que sempre es vegin les mateixes cares pujant als castells».

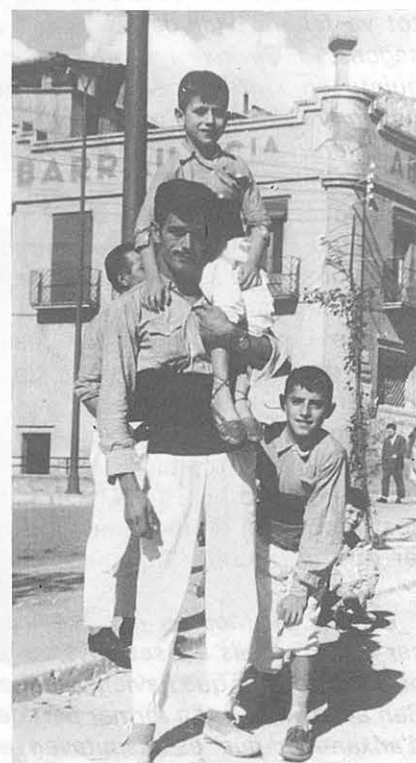
Referent a aquest punt, el Mateu afegeix de seguida que ell

Mateu: «de vegades, la gent acusa d'una manera molt fàcil i s'hi hauria de mirar una mica més»

nano va baixant de dalt, tindrà una tècnica que de vegades pot ser més important que la força». «Jo també sóc partidari que un casteller vagi baixant de dalt perquè haurà adquirit una experiència que només s'agafa pujant, afegeix el Mateu, ara bé, no penso que això sigui del tot imprescindible. Simplement és molt bo».

L'opinió del veterà

L'experiència que es deriva de la veterania, i que serveix de fil conductor de la conversa, es torna a posar de manifest quan es parla del valor de l'opinió que pot donar als membres de la Comissió Tècnica la gent que fa molts anys que puja. El Mateu, que s'ho mira des de fora de la 'tècnica', diu, amb un cert to irònic, que és molt difícil d'opinar de castells «perquè no hi entenc gaire. A mi em costa saber, per exemple, per on ha fallat un castell perquè l'experiència m'ha ensenyat que, a

El 'Melilla' quan feia castells a Valls (a la fotografia, és el nen que està mig acotat).

el castell ha caigut per ell». I insisteixo, afegeix encara el Mateu, que jo puc tenir una opinió formada, però penso que me l'haig de guardar, precisament per aquest fet que és molt complicat saber exactament què ha passat».

El respecte a la canalla

Una altra de les conseqüències que es deriven del fet de ser un casteller veterà té una especial incidència en el tracte amb la canalla. Així, és difícil que la gent que porta anys a la colla tingui un comportament despectiu amb els més menuts, fins i tot en les situacions més tenses. Per exem-

ple, el 'Melilla' diu que «quan la canalla, pel que sigui, tira avall i s'ha de desmuntar un castell, sento una gran tristesa i molta desil·lusió; però hem de pensar que, al cap i a la fi, ells són els que fan els castells i que si aquell nen no fa l'aleta, tot el que s'ha treballat abans no val per re. De totes maneres jo penso que nosaltres mateixos hem perdut el respecte per la canalla perquè jo recordo que, quan anava d'anxaneta, mai no havia sentit comentar abans de pujar que el castell podia caure i, en canvi, ara estem fent alguna sortida de castells grossos i davant mateix de la canalla es parla del que pot passar si aquell castell no es fa, i mostrem una inseguretat que s'encon-

menysprear. I que consti que quan un castell s'ha de desmuntar perquè el nano no ha volgut pujar, em sap tant de greu com a qualsevol altre, però convé deixar passar els primers moments i pensar en fred que són nois molt joves».

El plantejament de la temporada

Com tota conversa castellera, un tema s'encavalca amb un altre i un comentari permet d'apuntar-ne un altre en una seqüència que podria durar hores i hores. Així, de la canalla passem a parlar de les dificultats del pis de quarts, «la part més delicada d'un castell de vuit», a parer del Mateu, i d'aquí baixem a terços i el 'Melilla' li torna la floreta «si hi ha un bon terç a sota, el quart no té problemes». Tot seguit s'analitza les dificultats de cada castell i, situats en els de vuit, es conclou que el més difícil potser és el cinc.

nosaltres mateixos perquè hem acostumat malament la gent. Ara fas un quatre de vuit i ningú no t'ho valora perquè aquests anys passats en fèiem a tot arreu».

Per solucionar aquest problema, caldrà plantejar les temporades d'una manera diferent de com es feia en aquests anys anteriors. El Mateu creu que «cal replantar-se l'afany de fer castells. No cal que es faci un quatre de vuit a quasi totes les sortides i potser convé concentrar els castells grossos per a les grans diades. Així no cremes la gent ni la canalla i es poden aprofitar els assatjos per anar posant a punt els castells de nou, perquè aquests castells es fan als assatjos i no a la plaça». El 'Melilla' està d'acord amb aquesta opinió i afegeix que ell és partidari de donar pas a gent jove que, «encara té il·lusió per fer els seus propis castells de vuit, a part que així assegures aquests grans cas-

Emulant el quadre d'en Bestit; aquest cop, però, tot és de carn i ossos.

mana als nanos. I, és clar, si llavors cau un castell, és molt difícil que vulguin pujar-ne a un altre».

«A mi la canalla em mereix tot el respecte del món», afirma el Mateu per referir-se a aquest tracte inadequat que en moments delicats reben els menuts per part d'alguna gent, «em mereixen respecte pel fet mateix que són nanos i, per tant, poden tenir por com qualsevol altre. La canalla és una caixa tancada i pot reaccionar de la manera més imprevisible. Jo penso que se l'ha de mimar i que se l'ha d'animar en els moments difícils, i en cap cas se l'ha de

'Melilla': «s'ha d'evitar que sempre es vegin les mateixes cares pujant als castells»

No se sap arran de què, de cop i volta es posa sobre la taula la soferta compaginació dels castells amb la família i aquí s'aprofita per fer un elogi de la paciència de les dones.

Ja tocant el final de la xerrada, es planteja la marxa actual de la temporada i es fa referència a la possible davallada del món casteller, possibilitat que ha apuntat més d'una persona després de comparar aquest any amb els anteriors. La conclusió a què arriben el Mateu i el 'Melilla' és que potser cal fer un nou plantejament de les sortides i dels castells. «Com que s'ha arribat a una fita tan elevada, diu el Mateu, ara costa de mantenir-la i la gent no va als assatjos i a les sortides. Això fa que, de tant en tant, s'hagi de buscar un nou al·licient, que és com un 'caramel' que serveix per mantenir l'afició». «La culpa de tot això, assegura el 'Melilla', la tenim

Mateu: «no tothom té capacitat per pujar, i això és una cosa que de vegades costa d'entendre»

tells per més anys».

I com a espetec final, cadascú hi diu la seva a l'hora de marcar els objectius de l'any, centrats lògicament en la Festa Major i en el Concurs de Tarragona. Pel Mateu «s'ha de recuperar sobretot el cinc de vuit, que pot servir de reclam per anar per descarregar el tres i el quatre de nou, i no hem de deixar la torre de nou». La travessa del 'Melilla' és molt semblant, només que ell és partidari de posar a punt tant com es pugui els castells de nou perquè «amb dos castells de nou no tens assegurat el primer lloc del Concurs de Tarragona». Per arribar a tots aquests castells, tant un com l'altre estan d'acord a demanar «que la gent vagi als assajos i que no siguem conformistes».

I no hi ha millor manera d'acabar la xerrada que amb aquesta clara unanimitat.

JR/BS

Les grans diades han de redreçar l'inici de temporada

Pendents ja de les grans diades que començaran amb la Festa Major, la primera part d'aquesta temporada ha vingut caracteritzada sobretot pels viatges: un al País Basc i l'altre a Itàlia. Pel que fa als castells més importants que hem aconseguit, cal destacar que la colla també ha notat la baixada en el ritme de construccions de vuit pisos que han evidenciat, en general, totes les formacions castelleres en aquests primers mesos del noranta. Cal esperar, però, que amb l'arribada de la 'temporada alta' la cosa s'animi i el ritme es recuperi.

22 d'abril, barri de les Clotes.

A la plaça de la Verema vam fer el tres de set, el quatre de set amb l'agulla i el cinc de set. Per acabar l'actuació vam aixecar quatre pilars de quatre simultanis.

6 de maig, patis del col·legi Sant Ramon. Primera sortida de compromís perquè la nostra intenció era la de provar el primer quatre de vuit de la temporada, que a la vegada havia de ser el primer de la dècada. La cosa va sortir mig bé ja que només el vam poder carregar. Posteriorment vam continuar amb la torre de set i amb el cinc de set, a més del típic 'vano'.

La torre de set va ser una digna companya del primer carro gros carregat als anys noranta als patis de Sant Ramon.

Tot i que potser hi havia més gent dalt del castell que a la pinya, un esvelt cinc de set va tancar l'actuació a la plaça de la Verema del barri de les Clotes.

S'esperava més de l'actuació de Fires

20 de maig, Fires de Maig. No va ser la gran diada castellerà que tothom esperava, però cal destacar que vam descarregar el nostre primer quatre de vuit d'aquest any i vam carregar el tres de vuit, al segon intent perquè el primer havia fet llenya quan entrava l'aixecador. Quan la cosa semblava que quedava més o menys normalitzada, va venir una tercera ronda que ho va acabar d'espaventar tot ja que tan sols hi carregàvem el cinc de set. Al final vam aixecar el pilar de cinc i vam anar-nos-en cap a casa pensant que era millor oblidar aquest cinc i pensar a millorar en properes actuacions.

Després de completar el quatre de vuit i de suar més del compte per poder carregar el tres, vam acabar l'actuació de Fires amb un cinc de set que és bastant probable que no passí a la història del fet casteller (no n'hem trobat ni la fotografia).

En un torneig d'hoquei que s'anomena «L'Anxaneta» no poden faltar els castells. Abans que la bola comenci a córrer per la pista, doncs, cada any fem una actuació al pavelló poliesportiu de Vilafranca.

La torre de set comença a ser gairebé obligada a cada actuació i, lògicament, la que vam realitzar a la capital de la Garrotxa no podia ser una excepció.

La colla 'infantil' dels Castellers de Vilafranca va aixecar un pilar de tres a la platja de Canet que, com és lògic de suposar, va acabar amb tots els seus components i seguidors de cap a l'aigua.

El quatre de set de Canet de Mar va tenir uns espectadors d'excepció, els gegants, que no van perdre la rígida dignitat que el seu destacat protagonisme els demana.

27 de maig, Viladoreix. En una sortida en què érem, com vulgarment es diu, «quatre i el 'cabo'», vam poder descarregar el tres i el quatre de set, a més la torre de sis.

2 de juny, torneig l'Anxaneta. La tradicional actuació al torneig de «L'Anxaneta» va començar amb el tres de set i vam continuar amb el quatre de set. Per acabar vam fer el pilar de cinc, junt amb un pilar de quatre (l'anxaneta del pilar de quatre portava la samarreta del col·legi de Sant Ramon).

10 de juny, Olot. La sortida a Olot servia per commemorar els vint anys d'existència d'una societat cultural local. Així doncs, per celebrar-ho vam plantar-hi un quatre i un tres de sis nets i uns pilars de quatre, en una petita cercavila pels carrers de la vila. A la plaça vam descarregar el tres de set, el quatre de set, la torre de set i, finalment, quatre pilars de quatre.

15 de juny, barri del Poble Nou. Aquesta actuació tampoc va ser tan reeixida com s'esperava ja que ens hi va caure la torre de set, un castell que últimament descarreguem amb els ulls tancats però que aquesta vegada només vam poder carregar. A part d'aquest incident, vam descarregar el tres de set, el quatre de set i el pilar de cinc.

30 de juny, barri de Sant Julià. Els castells de la sortida a Sant Julià van ser els mateixos dels del Poble Nou, però aquest cop vam descarregar sense problemes la torre de set. En canvi, on hi va haver problemes va ser amb el cinc de set, ja que el vam haver de desmuntar un cop amb els aixecadors posats i vam haver d'esperar a un segon intent per descarregar-lo.

1 de juliol, Canet de Mar. Abans de començar l'actuació casteller, vam disposar d'una bona estona de platja, i això va provocar que aquesta actuació fos més «guai». Vam començar participant en una cercavila, on vam plantar diversos pilars de quatre, un tres de sis net, un quatre de sis net i una torre de sis. Al davant de l'Ajuntament, hi vam descarregar el tres de set, la torre de sis, i el quatre de set, i per acabar vam fer el pilar de cinc portat al balcó.

Als Monjos es perd una bona oportunitat

22 de juliol, els Monjos. La crònica d'aquesta temporada sembla la de les oportunitats perdudes, cosa que no deixa de donar-li un cert suspens a la 'pel·lícula' ja que, a mesura que s'acosten les dades més importants, les ocasions que no s'aprofiten costen més de recuperar. Tot això ve a tomb perquè, abans d'anar als Monjos tothom pensava que hi faríem el tres i el quatre de vuit, i que això permetria de tirar en una diada posterior la torre de vuit, tot plegat abans de la Festa Major. Però com que a la plaça de Pau Casals només vam poder carregar el carro gros, ens vam quedar amb les ganes d'intentar el tres de vuit i, per tant, vam haver d'esperar una ocasió

millor. A més a més d'aquest treballat quatre de vuit, l'actuació a la veïna població de l'Alt Penedès es va completar amb una alta torre de set descarregada sense cap problema, que havia obert la diada, i amb un cinc de set a la tercera ronda. Lògicament, tot plegat es va acabar amb l'habitual pilar de cinc de comiat.

Els projectes que dúiem previstos per a l'actuació dels Monjos no es van poder complir del tot perquè només vam poder carregar el quatre de vuit, i això va provocar que no intentéssim l'esperat tres de vuit. De totes maneres no vam deixar passar gaires dies per tornar-ho a intentar.

Primera actuació 'de vuit' a Màrtirs

28 de juliol, festa de Màrtirs Street. Si als Monjos es va perdre una oportunitat, a la següent sortida forta es va poder recuperar part del temps perdut. Sembla com si les portes del mes d'agost ens haguessin fet treure la son de les orelles i, així, aquest any l'actuació de Màrtirs va ser del tot positiva. D'entrada, hi van descarregar una altra torre de set, cosa que ja és un bon començament. Però l'alt nivell es va mantenir amb un perfecte tres de vuit i es va completar amb un treballat carro gros, que va tancar aquesta brillant actuació de castells de vuit, la primera que fem enguany. Al final vam aixecar el típic 'vano': un pilar de cinc i dos de quatre alçats simultàniament.

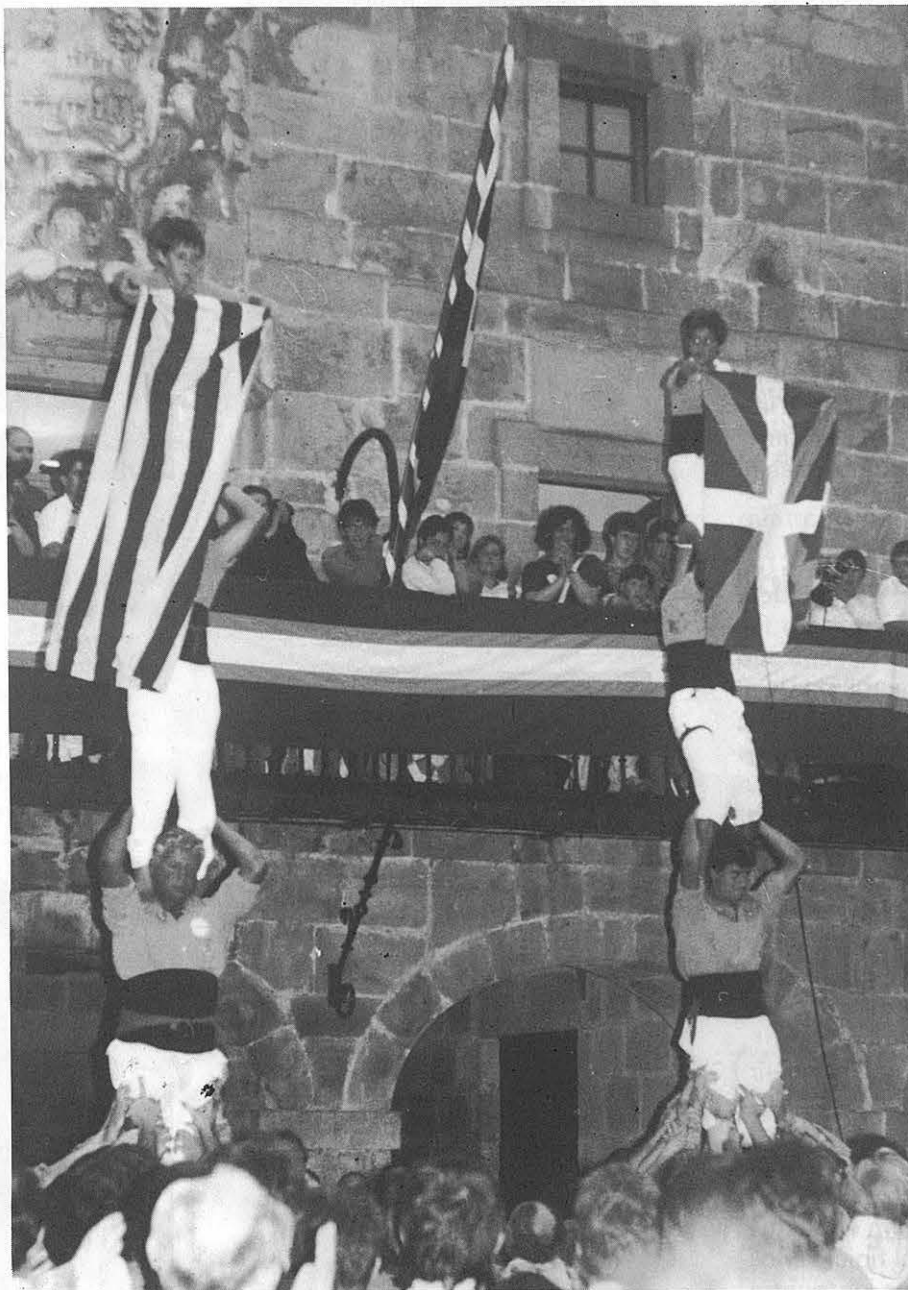
La Festa de Màrtirs va ser el marc idoni per recuperar forces i moral. Aquest any el popular carrer vilafranquí va veure una bona actuació de la nostra colla, sobretot pel fet d'haver-hi descarregat per primer cop aquesta temporada el tres de vuit.

Per fer content l'Eloi, traïem aquesta foto amb els gegants de fons.

29 de juliol, actuació a Salt (Girona). Hem de dinar aviat per marxar a les tres. Amb un ambient de satisfacció (recordem l'actuació de la nit anterior a Màrtirs), arribem a Salt i fem una cercavila. Els pilars de quatre caminant i els dos, tres i quatre de sis nets es coronen a cada cantonada. A l'actuació final vam fer la torre de sis, el tres de set i el tres de sis per sota net. Un ventall de tres pilars de quatre finalitzaren l'actuació. I un berenar-sopar «de garrot», on no faltà de res, deixà la colla amb ganes de tornar-hi un altre any.

Els castells de set mostren l'«art casteller» al País Basc

Quasi tota la gamma de castells de set -només hi va faltar el cinc i el nou- i algun de sis van servir per ensenyar al nombrós públic basc que es va reunir a les diferents actuacions com s'aixequen els castells, les torres i els pilars.

D'aquesta manera ens vam sumar a dues jornades plenes d'actes de caràcter folklòric que van aplegar grups de Polònia, Iugoslàvia, Irlanda, Galícia, el País Basc mateix i lògicament, Catalunya

Molta participació

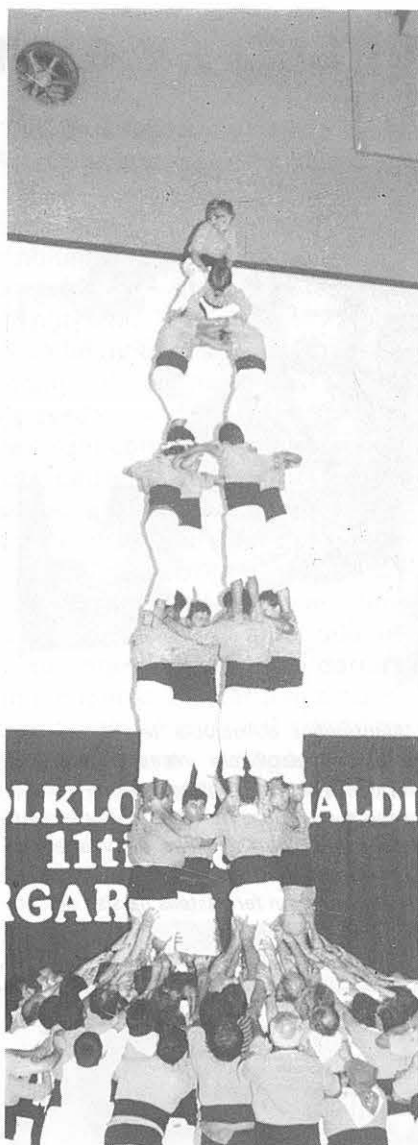
Normalment, aquestes sortides lluny de la geografia pròpiament castellera permeten de confraternitzar amb gent de països que no coneixen gens els castells i de mostrar-los-en l'espectacularitat. I si aquests són els objectius inicials, cal indicar que aquesta vegada es van aconseguir del tot; bona prova d'això la dona la gran participació a l'hora de fer pinya que ens vam trobar en tot moment. Ja firmariem de tenir una col·laboració tan massiva per part del públic de totes les places que visitem.

La primera oportunitat de constatar aquest interès va produir-se el dia 14, a la tarda, a Antzuola. L'actuació, que es va realitzar sota una finíssima pluja ben normal en aquella zona, es va iniciar després del «Alarde del Moro», representació que commemora una victòria del rei de Navarra sobre els musulmans, amb un tres de set que es va completar sense dificultats. Tot seguit, vam tirar un carro gros el castell més important que dúiem «en cartera»- però, tot i que va començar a pujar molt quadrat, un parell d'estrebades van provocar que fes llenya amb l'aixecador col·locat. L'espectacularitat que comporta una caiguda de quatre de vuit va fer adonar al públic que omplia la plaça de l'Ajuntament d'Antzuola del risc que duen implícitament els castells i això va contribuir a augmentar-ne, si cap, la participació.

Torre de set

L'exhibició va acabar amb un quatre de set amb l'agulla i amb una torre de set, que va convertir-se, doncs, en el castell més important descarregat en aquesta estada a Euskadi. A més a més, al final es van plantar dos pilars de quatre, els anxanetes dels quals duïen una senyera i una ikurrinya respectivament, després d'un pilar de cinc portat al balcó.

Al vespre, vam participar en una mostra folklòrica al frontó de Bergara, junt amb un grup d'Irlanda i un altre de gallec. Aquest cop, vam completar un tres de sis aixecat per sota i net, un quatre de set i un tres de set, a banda de dos pilars de quatre aixecats per sota i rodats amb les corresponents senyera i ikurrinya en mans dels anxanetes. Cal indicar també

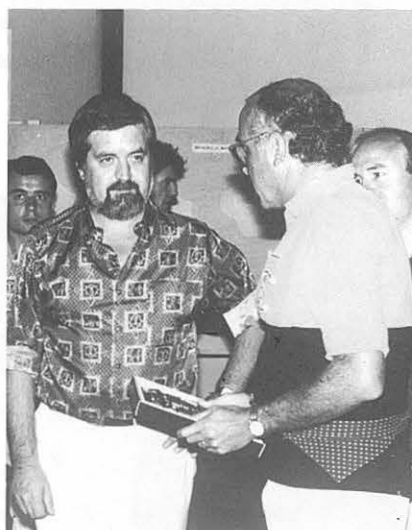
Després que fóssim rebuts amb la tradicional salutació basca, l'«aurretxo», el representant de l'Ajuntament de Bergara i el president del Patronat de Castellers de Vilafranca van intercanviar-se diversos regals de record. Al vespre vam plantar aquest quatre de set al frontó de Bergara, a més d'altres castells, en una actuació que va ser seguida amb molt d'interès.

La gentada als balcons i a la pinya és digna d'una diada de Sant Fèlix. Exageracions de banda, cal agrair sincerament el suport i l'amistat que vam trobar a tots els llocs on vam aixecar castells durant la nostra estada a Euskadi. Aquest tres de set és el de l'actuació a Antzuola.

que al migdia de dissabte, i davant de l'Ajuntament de Bergara, -on tota la colla fou rebuda i obsequiada amb l'«aurretxo», la tradicional salutació basca al compàs del txistu- s'havia plantat un «vano», és a dir, un pilar de cinc, que fou portat al balcó, acompanyat de dos pilars de quatre.

L'endemà, en un barri comú als municipis de Zumàrraga i Urretxo -el barri de l'Estació- vam fer una altra actuació enmig d'una expectació semblant a la del dia anterior. En una petita cercavila pels carrers de Zumàrraga vam plantar un tres de sis aixecat per sota i net i un quatre de sis net, i a l'exhibició final, a Urretxo, vam aixecar un tres de set, un quatre de set amb l'agulla i una torre de sis. Per acabar vam fer un altre còp dos pilars de quatre aixecats per sota amb la senyera i la ikurrinya a les mans dels anxanetes. Després d'un suculent dinar al cantó de Zumàrraga vam aixecar un altre pilar de quatre amb el regidor d'Antzuola Koldo Mada-riaga a segons.

L'Ajuntament d'Antzuola també ens va oferir una acollidora recepció en què l'alcalde d'aquesta població basca també va rebre un record de mans del president del Patronat de Castellers de Vilafranca. Diumenge al matí vam ser a Zumàrraga i a Urretxo, on vam fer castells de sis i de set.

 PINTOR-DECORADOR
ESTRANY, S.C.P.
Tel. 890 06 21
Gral. Valles, 21, 2
VILAFRANCA DEL Penedès

El dia que Lejarreta va guanyar al Tour

Que al País Basc hi ha una gran afició al ciclisme és una cosa ben coneguda i, de fet, es nota per tots els racons. No és gens estrany, doncs, de topar amb tota una corrua de ciclistes pujant i baixant ports de muntanya a cops de pedal o assistir a emocionants curses per a totes les categories i edats que segueixen molts aficionats aplegats a les vores de les carreteres. Però el diumenge que vam ser al País Basc va esdevenir un dia especial per a aquests seguidors: aquest dia, Marino Lejarreta, «el junco de Bériz», va arribar primer a Millau i va guanyar així, la seva primera etapa a la prova ciclista més important del món, el Tour, als trenta-tres anys, després d'una dotzena d'anys de córrer com a professional, cosa que li ha atorgat un carisma ben especial.

Amablement convidats pels components d'una Societat Gastronòmica d'Antzuola, els grallers que van acompanyar la colla i un parell de castellers, vam seguir per la televisió els meteòrics quilòmetres finals del veterà ciclista basc entre l'eufòria i l'alegria encomanadissa dels nostres amfitrions i, tot s'ha de dir, entre una succulent sopa de peix i un bistec que no estalviava opulència i generositat per enlloc. I per completar la festa, precisament aquell diumenge, aquesta Societat homenatjava un dels seus membres, una infatigable seguidora de la Reial Societat que va assegurar que aquell era el dia més feliç de la seva vida. I no cal estranyar-se'n gens si afegim que, al seu costat mateix, hi seia un dels millors jugadors reialistes dels setanta: Gaztelu -no vulgueu saber la cara que va posar quan

l'Eloi li va recitar l'alineació de la Reial Societat d'aquells anys-.

Però anàvem ben lluny d'osques de pensar que tot s'acabaria amb unes quantes copes de cava penedesenc i unes quantes més de patxaran. Per si hi havia algun incrèdul de la passió amb què se segueix el ciclisme a Euskadi, en va quedar convençut del tot contemplant com baixava pels costeruts carrers d'Antzuola, i us ho podeu creure, una manifestació pro-Lejarreta! Ben cert que no era pas una gernació; fet i fet no en vam comptar més de tres, d'incondicionals, però a fe que es feien notar traient el cap darrera una immensa pancarta que abastava banda i banda del carrer, on es declarava categòricament «Marino, Antzuola Hirekin» i cridant consignes al cas: «Gora,

Marino, Lejarretà!», o bé «eta, eta, eta, Marino Lejarreta!» -«y cada cual que coja lo que quiera», afegia no pas sense sornegueria un dels 'manifestants', o bé «Gu Marino'Kin, Marino Gure'Kin»

Davant d'una causa tan justa, temps els va faltar als tres grallers de la Colla de Mar vilafraquinca que ens havien acompanyat durant els dos dies d'estada a Euskadi per afegir-s'hi, i ja us els podeu imaginar, tots sis, carrer avall, al toc de «Entrada a la plaça». Com a reconeixement a un gest tan solidari, els tres fidels «Lejarretistes» van incorporar un «Gora, Txauame, Vilamatxó» que no va ser sinó la culminació de dues jornades d'autèntica confraternització basco-catalana.

Biel

flors i plantes el grèvol

c/. Pere III, 39
Vilafranca del Penedès

La colla se'n va 'de vacances' a Feltre, Melere i Venècia

Per complir amb les dates programades amb l'impremta, tan sols fem en aquest número una petita ressenya de la magnífica estada per terres de l'antiga República de Venècia.

Vam marxar de la nostra vila pels voltants de les vuit del vespre del dia 2 d'agost. Parant cada quatre o cinc hores, va passar la nit. A les dotze del migdia del divendres, dia 3, vàrem arribar a Milà. Vam passar un parell d'hores per visitar la capital de la Llombardia.

Tots dalt els autocars, tornem a fer carretera fins al llac de Garda. Dinem (algú ho aprofita per prendre un bany) i continuem el viatge. Vorejant les Dolomites, arribem a les vuit de la tarda a Feltre i allotjats i sopats, anem a dormir.

El dissabte, dia 4, al matí vam fer una excursió a Cortina d'Ampezzo. A la nit tenim la primera actuació als actes de presentació de les Festes del Palio de Feltre. La rebuda que ens van fer va ser tan formidable que no hi han paraules per descriure-la.

El diumenge, dia 5, a les tres de la tarda, i amb una cercavila, comença la nostra actuació. Es fa una exhibició a la plaça Major i una altre al Camp del Moro, on es fan les competicions del Palio.

Finalitzada la nostra actuació a Feltre, sortim cap a Melere.

En aquest lloc de muntanya hi trobem una gran generació. La nostra exhibició els va deixar bocabadats. Un magnífic sopar va donar forces a xics i grans per integrar-se al ball que hi havia organitzat. La feina va ser per la junta per arreplegar la colla i fer-la anar a dormir.

El dilluns, dia 6, al matí sortírem cap a Venècia, on, per problemes burocràtics, vam haver de fer castells, mig amagats, pels voltants del Pont de Rialto. La tarda va ser lliure per gastar-se lires a manta. A mitjanit i enmig d'un gran xàfec, iniciàrem el viatge de tornada. Amb les parades habituals per fer les necessitats biolò-

giques, arribàrem a Figueres a les tres de la tarda del dimarts, dia 7. Vam dinar pels voltants del museu Dalí i tot seguit vam fer l'última etapa que ens va portar, a les vuit de la tarda, a Cal Figarot. Cansats, però feliços, anem a casa després d'una de les millors

excursions de la colla a l'estranger.

Nota: Aquest petit reportatge s'ampliarà, es retocarà, es polirà i es complementarà amb tota una col·lecció de fotografies al proper número d'aquesta revista.

La primera actuació a Feltre, en la presentació a les festes del Palio.

De nit i enmig d'un gran ambient, vam actuar a la població de Melere.

Mig d'amagat, vam fer castells a Venècia.

JØTUL

**Ja tenim la gran
exposició d'estufes
i llars de foc per a
la seva llar**

Al seu servei

BADIA

**C/. Clascar, 12 - Telèfon 890 17 04
VILAFRANCA DEL Penedès**

El IV Certamen Castellers de Vilafranca es dedica a les projeccions vídeo

El Departament de Cultura del Consell Comarcal de l'Alt Penedès i la Colla «Castellers de Vilafranca» organitzen el 1.er CONCURS DE VIDEO coincidint amb el Certamen que convoca anualment l'esmentada colla casteller.

D'acord amb la línia que s'està portant a terme en les diferents edicions del Certamen «Castellers de Vilafranca» d'adreçar-se a col·lectius que difonen el fet casteller i d'acord també amb el Consell Comarcal de l'Alt Penedès d'impulsar tot allò relacionat amb les nostres tradicions en tots els seus àmbits, la present convocatòria s'orienta a l'entorn d'una realitat representativa del nostre temps: el vídeo.

El concurs pretén desenvolupar la creativitat dels participants, els quals exploraran en el camp dels castells i en els seus valors, tant històrics, com artístics, pedagògics o tradicionals.

BASES

- Podran participar en el concurs tots els afeccionats al vídeo que ho desitgin, sense cap limitació de residència i amb un màxim de tres vídeos de producció pròpia.
- El tema és el relacionat amb tot el que respecta a l'àmbit casteller. Així, es podran presentar treballs de qualsevol colla casteller, si bé es premiarà, en un apartat especial, el

millor vídeo relacionat amb la colla dels Castellers de Vilafranca.

- Les gravacions es presentaran en formats de V H S o Betamax i tindran una durada màxima de 20 minuts cadascuna.
- El Jurat estarà integrat per prestigiosos professionals del món de la imatge i personalitats directament relacionades amb el fet casteller. Les seves decisions seran inapel·lables i, a més, tindran la facultat de declarar desert qualsevol dels premis.
- La visualització dels vídeos presentats a concurs es farà en dues sessions públiques i de lliure entrada, coincidint amb els actes d'aniversari de la colla, juntament amb la sessió de cloenda, en la qual es lliuraran els premis i es mostrarà una selecció de vídeos guardonats en el lloc i la data que s'anunciarà oportunament.
- Els treballs guardonats quedaran en propietat dels organitzadors que es reservaran tots els drets d'edició i promoció.
- La devolució de les obres es realitzarà a la sessió de cloenda o per correu dins els set dies següents.
- Els organitzadors podran resoldre tot allò que no es contempli en aquestes bases, a la vegada que

tindran cura de protegir la integritat de les obres concursants, si bé no es responsabilitzaran de les anomalies que poguessin perjudicar-les.

- Els interessats a participar hauran de complimentar la butlleta d'inscripció o bé una fotocòpia d'aquesta i fins tot el dia 21 d'octubre de 1990 caldrà que les dirigeixin al local social dels Castellers de Vilafranca, personalment o per correu, remarcant en el sobre «Concurs de Vídeo».

PREMIS

Premi d'Honor «CASTELLERS DE VILAFRANCA» i 50.000,- ptes.

1.er Premi TROFEU i 20.000,- ptes.

2.^{on} Premi TROFEU i 10.000,- ptes.

Premi Especial al millor vídeo relacionat amb la colla «Castellers de Vilafranca» TROFEU i 40.000,- ptes.

Es valorarà l'aspecte didàctic i divulgatiu del fet casteller a fi i efecte de poder fer un enregistrament en diferents idiomes per difondre arreu el món dels castells a casa nostra.

Premi al millor vídeo realitzat per un autor local TROFEU i 20.000,- ptes.

Record de participació a tots els concursants no premiats.

VILAMOTOR, S. A.

CONCESSIONARI

RENAULT

Vehículos Industriales

Sarriera, 60 - 64 - Apartat 188

Tels. 890 45 00 - 890 43 54

08720 VILAFRANCA DEL PENEDES / Barna.

Joan Bolet 'Garça': «Farem tot el que vulguem aconseguir tota la colla junta»

Si haguéssim de comptar totes les diades de Sant Fèlix i tots els Concursos de Tarragona que ha viscut el Joan Bolet 'Garça', necessitariem bastant més que els dits de la mà, perquè no tan sols ha vist de prop totes les gran diades en què ha participat la nostra colla, sinó que els seus records encara poden remuntar-se anys més enllà, quan encara havien d'aplegar-se una colla de vilafranquins -entre els quals, no podia ser d'altra manera, hi era ell- per tirar endavant els Castellers de Vilafranca. Aleshores com ara, el 'Garça' és fidel a les dues cites. Ara, però, en lloc de pujar o de dirigir, és el protagonista central del castell abans que tot comenci: situat al bell mig de l'immens cordó que forma la gent que bastirà la base de la construcció, va col·locant els baixos, un a un, amb paciència i saviesa, i desapareix tot seguit uns segons abans que entrin les agulles i crosses. Si no fos així, tots plegats trobaríem a faltar alguna cosa.

Aquest és un any parell, i en el món dels castells un any parell és sinònim d'un any amb Concurs de Tarragona, cita que reunirà gairebé totes les agrupacions castelleres a la plaça de toros de la capital del Tarragonès un mes després que les colles punteres s'hagin trobat en una altra de les grans exhibicions -i aquesta es repeteix any rera any-: la diada de Sant Fèlix. Som a tocar, doncs, de les dues actuacions que definiran tota la temporada, que ens faran 'omplir banyeres' o ens deixaran el gust agredolç de la conformitat, o bé ens obligaran a pensar que l'any que ve tot anirà molt millor.

La Festa Major constitueix la diada més important de la temporada per a la nostra colla?

«D'ençà que sortim el dia trenta, es pot assegurar que sí, que és la diada puntera per a nosaltres».

Més encara que el Concurs de Tarragona?

«Home, són dues coses diferents!, però si em deixeu triar, jo em quedo amb la Festa Major, jo prefereixo quedar més bé a Vilafranca... i després a Tarragona, eh!».

On s'han aconseguit millors castells, a la plaça de la Vila o a la de toros?

«A Vilafranca, sens dubte».

Quins són, doncs, aquests grans castells que recordes especialment?

«Sobretot el pilar de sis, el primer cinc de vuit descarregat i els primers tresos de nou, tant el que vam carregar el dia de Sant Ramon com el que vam descarregar l'any passat per Sant Fèlix, a part de molts altres. S'ha de tenir en compte que el primer castell de vuit no el vam fer per la Festa Major, sinó per la diada de la colla».

Hi ha molta diferència entre les festes majors d'abans, sobretot en les que hi va haver el concurs de l'Anxaneta de Plata, i les d'ara on només hi ha exhibició i, per tant, hi ha un guanyador moral però no hi ha puntuació?

«Jo trobo que el caliu i l'ambient és exactament el mateix perquè, el guanyador, sempre hi és, encara que només sigui moralment: és el que fa més bons castells. De fet, quan es troben les grans colles, és igual que hi hagi concurs o que no n'hi hagi».

El tres de nou i la torre de nou poden ser dos castells decisius a la important exhibició de la diada de Sant Fèlix.

«Quan es troben les grans Colles, és igual que hi hagi concurs o que no n'hi hagi»

És per la Festa Major quan la colla arriba a la seva millor forma?

«Normalment hauria de ser així».

Tot i aquesta bona forma, so-

vint surten problemes perquè hi ha castellers que en aquests dies van més cansats del que és normal: hi ha actuació el dia vint-i-nou, la gent va a l'Empalma-

da, es dorm poc... Tot això pot tenir alguna incidència a la plaça, el dia trenta?

«És clar que pot influir, però em penso que ja és un costum de Vilafranca; ja hi comptem, amb tot això».

Per tant, creus que els castellers s'haurien de 'concentrar' una mica en la feina, sobretot aquells que tenen una feina concreta i que, en conseqüència, depenen d'ells mateixos?

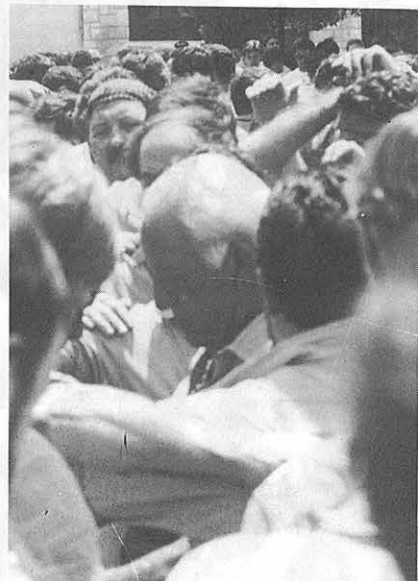
«Home, seria qüestió de provar-ho, a vaure què podria passar. De totes maneres potser cauríem en una cosa massa lligada, massa obligada, perquè si a mi em diuen que vagi a dormir d'hora, doncs hi aniré, però aquests bordegassos ja

esperen d'anar a l'Empalmada del dia vint-i-nou i després a les Matinades, i al migdia han d'estar amarats per força. La gent està acostumada així, i no pots privar-ho; la gent d'ara és diferent de la d'abans».

El fet que l'actuació acostumi a ser molt llarga, no pot provocar que la gent se'n cansi i se'n vagi abans d'hora?

«Si hi ha castells grossos, per Sant Fèlix la majoria aguanta fins al final, encara que n'estigui una mica plena, de castells. La resta de l'any costa més, però aquest dia tothom espera a veure quina és la colla que aixeca els millors castells».

Per tant, la responsabilitat de

Tot i que prefereix la diada de Sant Fèlix, el 'Garça' creu que a Tarragona també s'ha d'anar a tirar el màxim que es pugui.

les colles és molt gran aquest dia?

«És evident. Per Sant Fèlix s'ha de tirar tot el millor que es tingui a l'abast, no t'hi pots conformar amb menys. Sempre ha estat així».

Un mes després de Sant Fèlix, cada dos anys, les colles punteres es tornen a trobar, aquest cop acompanyats de totes les altres, però ara s'enfronten en un concurs amb tots els ingredients: puntuacions, regles, classificacions, premis, etc.

Creus que és bo que es faci el Concurs de Tarragona?

«Per al manteniment de les colles, és important».

Un dels grans problemes d'aquest concurs és l'excessiva durada. Per solucionar aquest inconvenient, penses que seria adequat partir les colles d'acord amb la seva categoria i fer dues trobades en dies diferents?

«És molt pesat aguantar tantes hores a la plaça, però no em sembla bé que es parteixin les colles perquè el dia que actuen les punteres, molt bé; però, quan ho facin les altres, qui anirà a la plaça, aquest dia? A més a més, la gent vol veure totes les colles juntes. En general, el Concurs està bé tal com s'organitza ara; només cal variar alguna cosa i prou».

Si fem un ràpid repàs del Concurs de Tarragona, cal començar dient que els Castellers de Vilafranca l'hem guanyat un cop, l'any 1972, amb el quatre i el tres de vuit descarregats i el pilar de sis carregat. Però s'ha de

L'experiència del 'Garça' es fa notar abans de començar el castell, quan compleix l'obligat ritual' de col·locar en la posició més adequada els baixos que aguantaran la construcció.

L'intent de quatre de nou del darrer Concurs de Tarragona no es va poder completar per ben poc. Aquest castell també pot ser un bon trumfo a la mà de cara a guanyar el concurs.

tenir en compte que sis anys després, el 1978, també vam quedar els primers, però aquesta vegada l'exhibició no tenia el caràcter de competició i només era una trobada de les colles. Per tant, vam ser-ne els vencedors morals. Aquest canvi també es va produir el 1974 i el 1976, i l'any 80 va tornar a ser un concurs, condició que s'ha repetit en les quatre últimes edicions.

A més a més, del 1956 al 1970 no hi va haver Concurs a Tarragona. Durant quatre anys, però, es van organitzar els concursos de Can Jorba (de fet van ser tres concursos i una exhibició), on vam descarregar per primer cop el cinc de set, el 1965.

I si encara anem més enrera, anirem a parar als primers concursos, el 1932 i el 1933, així com als dels anys cinquanta (1950, 1952, 1954 i 1956).

Són iguals les pinyes de la Festa Major i les de Tarragona?

«Sempre hem tingut la mateixa gent que ens ve a ajudar a Vilafranca i a Tarragona».

I els nervis i la tensió, tampoc no varien?

«Tothom sap que hi ha la mateixa tensió, perquè, com he dit abans, el fet que sigui concurs o no és indiferent».

Creus que és correcta la puntuació que es dona als castells?

«En general, sí; només hi ha algun cas concret que s'hauria de revisar».

Els assatjos de cara a aquestes dues grans jornades, són iguals als de la resta de l'any?

«La gran diferència entre els assatjos normals de l'any i els de les vigílies de Festa Major i de Concurs és que en aquests acostuma a haver-hi més gent, però l'assaig en si no és gaire diferent».

Quina previsió fas, a títol personal, del que pot passar el dia de Sant Fèlix i al Concurs de Tarragona?

«Farem tot el que vulguem aconseguir tota la colla junta».

I què és el que volem aconseguir?

«Això, s'ha d'anar mirant amb el temps. Nosaltres estem treballant pels castells de nou, però és important veure què passarà a les diades d'abans de la Festa Major».

El dúo dinámico

BONA FESTA MAJOR

TRUQUINS

890 48 27

 DT EXPRES

 TOTPORTS

 MUDANCES

 -Detectrans
TRANSPORT

DETECTRANS. Amàlia Soler, 20 - Tel. 890 48 27 - Fax 890 43 22 - 08720 Vilafranca del Penedès

Els castells de la Festa Major en xifres

Fa vint anys del primer castell de vuit per Sant Fèlix

Quan el proper dia 30 d'agost ens traiem les faixes, s'haurà complert el vuitè aniversari de la primera vegada que assolim un castell de vuit: un quatre de vuit carregat a la diada més nostrada, Sant Fèlix.

Aquest vint anys han estat plens de dies de joia: el 71, amb el primer quatre de vuit descarregat del nostre historial; el 72 aconseguírem el pilar de sis descarregat, el primer del nostre currículum i l'únic fins ara vist a la plaça de la vila en aquest segle; el 74, amb el primer tres de vuit descarregat del nostre palmarès; el 79, amb la

primera torre de vuit amb folre descarregada per Sant Fèlix, que no del nostre historial; el 81 per primera vegada lligàvem a Vilafranca una actuació de tres castells de vuit; el 85, l'inoblidable cinc de vuit; el 88, en la fins ara millor actuació de la colla, i per acabar, el 89, durant la qual realitzàrem el tres de nou amb folre descarregat.

El 29, castells de set

El dia 29 és el regne dels castells de set, però quasi sempre pensant en els castells de l'ende-

mà. Aquest fet ens ha dut a realitzar, per exemple, torres de set amb folre, o torres de set amb el tronc del castell normal, però amb la pinya molt reduïda, pràcticament composta només per la gent del folre de la torre de vuit, mentre la resta de la colla és a l'aiguait.

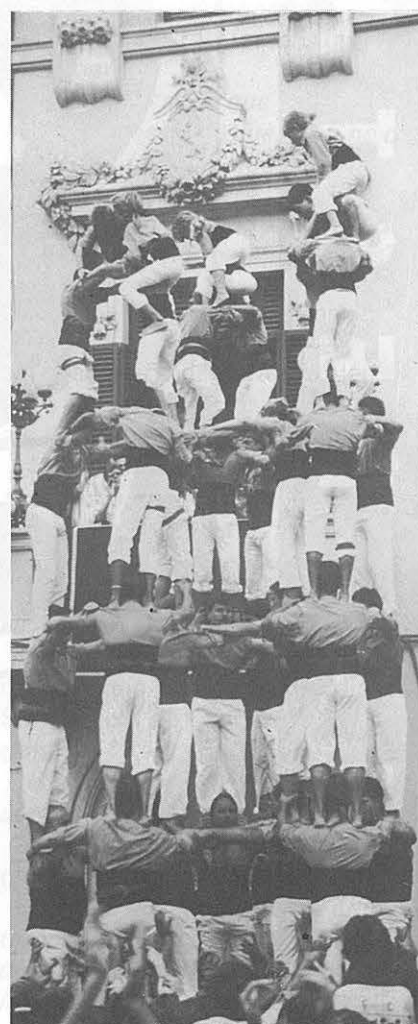
També hi ha taques, com la de l'any 80 a l'última fuetada de l'època del sobre' que, entre altres dissortades causes, ens va portar a fer una actuació dolenta. I la del 82, les causes de la qual s'han de buscar en la situació del món casteller de la vila en aquell any.

A les dues en punt del migdia del Sant Fèlix de l'any passat vam descarregar el tres de nou amb folre per primera vegada.

La torre de set és un castell obligat per al dia 29, en una actuació que serveix de prova per a la important diada de l'endemà.

Fora de l'any 87, la diada de Sant Ramon permet relaxar els nervis del dia anterior. L'any passat hi vam fer el nou de set.

La força castellera dels últims anys ens ha fet arrodonir les actuacions amb la consecució del quatre de vuit, exactament els anys 85, 86, 87, 88 i 89.

Divuit rengles i sis aletes

El dia 31, ja relaxats, normalment anem per castells de set. El quatre de vuit, però, ha sovintejat més que al dia 29: l'hi hem descar-

rregat els anys 72, 84, 85, 86, 87, 88 i 89. I l'hi hem carregat l'any 81.

Com que a totes les regles hi ha excepcions, no podem oblidar el dia de Sant Ramon del 1987, amb el primer castell de nou de la colla. En aquest dia que vàrem carregar el tres de nou amb folre, deixant amb un pam de nas tot el món casteller, i bona part dels

afecionats castellers de la vila, que escoltaren astorats l'èxit per la ràdio mentre se'ls travessaven els canelons.

I per acabar, us imagineu una actuació amb divuit rengles i sis aletes en només tres castells? Doncs nosaltres la vam fer l'any passat després de descarregar un nou de set, un quatre de vuit i un cinc de set.

Quadre dels castells que ha provat la colla en les diades de Sant Fèlix esmentades al capítol anterior. Evidentment, per completar les dades del vintè aniversari falten els castells del proper 30 d'agost; nosaltres tenim la paraula.

Jordi Mir

Any	3x7	5x7	3x7S	2x7	4x8	1x6	3x8	2x8F	5x8	4x9F	3x9F
1970	D			D	C						
71		D		D	D		I				
72				D	C	D	I				
73				D	D	I	I				
74				D	C		D				
75				D	D	I	C				
76					C		I	I			
77			D	I-C	D						
78			D	D	Id-D						
79			D		C			D			
80	D		C					I			
81					D		I-C	C			
82		D	D		I						
83		D	D		I			C			
84					D		D	C			
85							D		D	I	
86					Id-D			D		I-I	
87					D			D	I		Id
88								D	C		C
89					D			D		I	D

I= Intent

Id= Intent desmuntat

C= Carregat

D= Descarregat

L'objectiu serà repetir el primer lloc de l'any 72

Malgrat que sembli una contradicció, la imatge d'un castell amb el fons de la plaça de braus de Tarragona ja ha entrat a la història d'una colla que, com la nostra, ha participat des de la fundació, a tots els concursos convocats, excepte en dos casos: l'un perquè es

va convocar com concurs «provincial» i l'altre perquè la colla no va actuar durant tot l'any. Després vingueren uns anys sense convocatòries fins al 70. A partir d'aquest any la trobada ja no s'ha interromput. Cal dir, però, que als anys 74, 76 i 78 no van ser con-

cursos, sinó exhibicions.

Les actuacions assolides en aquestes convocatòries estan recollides en el següent quadre.

Jordi Mir Solé

Any	Lloc	Colles	2x6	3x7	4x7A	5x7	3x7S	2x7	4x8	1x6	3x8	2x8F	4x9F	3x9F
1954	4	5	D	D	C			I						
70	3	6				D		D	I-C					
72	1	8						D	D	C	C			
74	EXHI.	12							C		D	I		
76	EXHI.	14						D	D			I		
78	EXHI.	15							C		C	C		
80	3	16				D	I-D	D	C					
82	2	20					D		C	Id		I-C		
84	2	17							D	I	D	D		
86	3	15							D		D	I-C	I	
88	2	18							D			D	Id-I	C

I= Intent

Id= Intent desmuntat

C= Carregat

D= Descarregat

Per endavant

Dia 26 d'agost - **L'Arboç**, Actuació al migdia amb compromís de castells de vuit.

Dia 29 d'agost - **Vilafranca**, Actuació per preparar la diada de l'endemà.

Dia 30 d'agost - **Vilafranca**, Diada de Sant Fèlix. S'ha d'anar a totes!

Dia 31 d'agost - **Vilafranca**, Diada de Sant Ramon. Farem el que podem, però quedarem bé.

Dia 8 de setembre - Actuació a Guissona al matí

i a Sant Sadurní a la tarda. Dinar.

Dia 11 de setembre - **Santa Fe**, Santa Fe del Penedès. Actuació al matí.

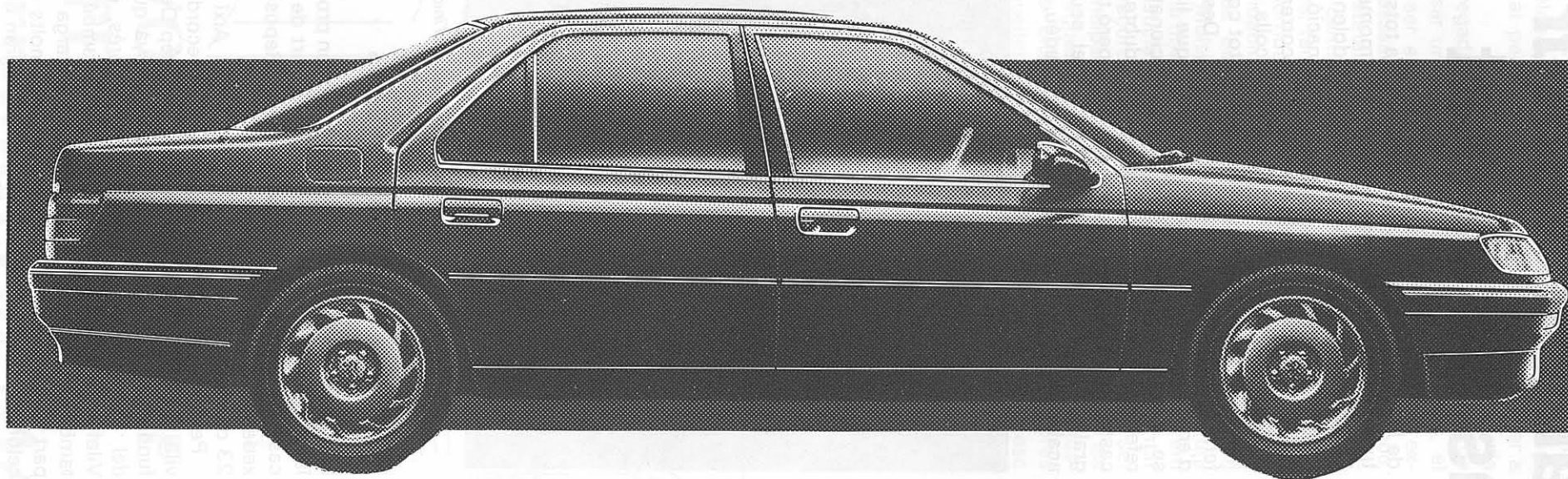
Dia 22 de setembre - **Reus**, A la tarda.

Dia 23 de setembre - **Igualada**, Al matí, amb compromís de castells de vuit.

Dia 24 de setembre - **Barcelona**, Per la Mercè, amb competència.

Dia 7 d'octubre - **Concurs a Tarragona**, A guanyar!

LA GRAN CREACIO

Vingui a conèixer una cosa que no coneix límits, que supera totes les normes. Vingui a conèixer una cosa innovadora, avançada, exclusiva. Vingui a descobrir una gran creació: el Peugeot 605. Vingui a descobrir l'harmònica fluïdesa de la seva línia, la perfecta estabilitat de la seva marxa, el seu luxós confort, la sofisticació del seu complet equipament. Vingui a conèixer una cosa gran en el món de l'automòbil. Des d'avui, el seu concessionari li presenta el Peugeot 605 en 4 versions que són quatre invitacions a descobrir la gran creació de Peugeot.

PEUGEOT 605

El seu concessionari **PEUGEOT TALBOT**

«In Memoriam»

El Ramon Ventura ens ha deixat

El dia 24 del mes de juliol passat, la nostra colla va perdre inexorablement, víctima d'una llarga malaltia, un dels seus castellers de soca-rel. Precisament, se li havia lliurat aquest guardó honorífic en el decurs de la celebració de la darrera diada de la colla, la qual cosa, lògicament, li va produir una íntima satisfacció.

En Ramon Ventura i Arnabat era un dels nostres castellers més veterans i, tanmateix, no era dels més vells, puix que tenia 53 anys. No descobrim res si diem que era persona apreciada per tothom, per la seva bonhomia i caràcter afable. Quant a l'aspecte pròpiament castellero, cal dir que va ser un dels quatre sacrificats baixos del primer quatre de vuit carregat per la nostra colla, el 12 d'octubre del 1969; i encara en va parar algun més sota la rengla que comanava l'Oriol Rossell a segons. També cal destacar-ne la col·laboració, sempre eficaç i entusiasta a l'hora de vendre números de la rifa de Nadal o de qualsevol altre sorteig organitzat per la colla, i que durant molt temps va ser l'encarregat de la roba i, com a tal, tingué cura que els castellers anessin sempre ben uniformats.

L'acte del comiat de les seves despulles, celebrat a la parròquia

de la Trinitat, constituí una multitudinària manifestació de condol. El Siscu Pausas, vicari vilafranquí de no fa gaires anys, va saber trobar les paraules justes i precises -i molt ben dites- per arribar a «tocar la fibra» dels presents, tot fent una semblança de la figura d'en Ramon com a persona, sense deixar de banda, però, les referències a la seva activitat castellera; i encara el toc de gralles final, dins l'església, ens va acabar de posar la pell de gallina

a tots. Cal afegir que, fins a l'últim moment i a pesar de la seva dolença que suportava amb resignació i enteresa, va voler estar al corrent de les vicissituds de la colla, a la qual sempre estimà de tot cor.

Des d'aquestes pàgines, alhora que li dediquem un record emocionat, li volem dir que, sens dubte, el trobarem molt a faltar, però també que tots esperem que el seu comiat no hagi estat un adéu, sinó un arveure.

Ramon Ventura en el màgic moment de l'inici de la Festa Major.

Altres amics traspassats

Igualment, ens hem de doldre de la pèrdua del gran afeccionat castellero vilafranquí, Manuel Freixedas i Puig, esdevinguda el dia 23 de maig passat.

Persona molt coneguda a la vila, el Manel havia estat membre fundador i col·laborador eficient del Patronat de Castellers de Vilafranca creat l'any 1968; i també cal dir que havia format part d'aquella primitiva colla barcelonina, anomenada «Cos de Castellers de Barcelona» i afiliada a l'Obra del Ballet Popular, que nasqué l'any 1958. Ell també va aportar, doncs, el seu gra de sorra

en pro de la pervivència del noble art de fer castells a casa nostra. Reposi en pau.

Així mateix, volem dedicar un record entranyable al senyor Josep Deloncle, apotecari de Perpinyà que va morir dos dies després, és a dir, el 25 de maig, també a causa d'una punyent i llarga malaltia. De segur que a molts castellers d'ara no els dirà gran cosa -o, simplement, res- el seu nom, però cal dir i és pot ben assegurar que va ser un gran amic de la nostra colla. A ell, sobretot, devem la primera sortida a la

Manuel Freixedas, gran afeccionat

Catalunya del Nord, l'any 1970, per tal d'actuar a Perpinyà, primer, i a la veïna vila de Toluges, després, amb motiu de les «Festes de Pau i Treva», una celebració que respirava catalanitat per tots quatre costats.

Aquella fou la primera vegada que la nostra colla va passar un control duaner, que ve a ser el mateix que dir que va traspasar la inefable línia fronterera estatal, imposada fa més de tres-cents anys pels interessos d'altres, tan aliens als catalans. La sortida esdevingué certament inoblidable i constituí un èxit sorollós de participació i organització. Molts la recordaran, ben segur, amb una gran satisfacció. És de justícia, doncs, que dediquem un record afectuós a qui fou el seu principal artífex, tot fent mans i mànigues per tal que els castellers ens trobéssim com a casa en aquelles terres germanes de parla catalana.

Els seus «volguts confreres» -com a ell li agradava d'anomenar-nos- no l'oblidarem mai. A reveure, amic.

Finalment, el record envers aquesta personalitat rossellonesa

ens porta encara a una darrera remembrança. I és que un any abans ens havia deixat, així mateix, el poeta de la comarca nord-catalana del Conflent, Francesc Català. Els qui vàrem anar a la primera sortida a la bonica vila murada medieval de Vilafranca de Conflent, pel maig del 1985, el recordarem sempre com un expert i consumat «cicerone» que, d'una manera afectuosa, documentada i completament desinteressada, ens va explicar, amb tots els ets i uts, la història i les singularitats artístiques del formós monestir de Sant Miquel de Cuixà, bressol de la nostra cultura on, després de la visita que férem sota el seu guiatge, vàrem plantar una torre de set i un quatre de set amb l'agulla al mig, a redós de les restes del seu meravellós claustre romànic. Uns mesos després d'aquella experiència, Francesc Català va intentar portar la colla a les festes de Vinçà, el poble on treballava com a metge, però no reeixí en el projecte per causes alienes a la seva voluntat. Sigui per a ell també, doncs, la nostra sentida recordança.

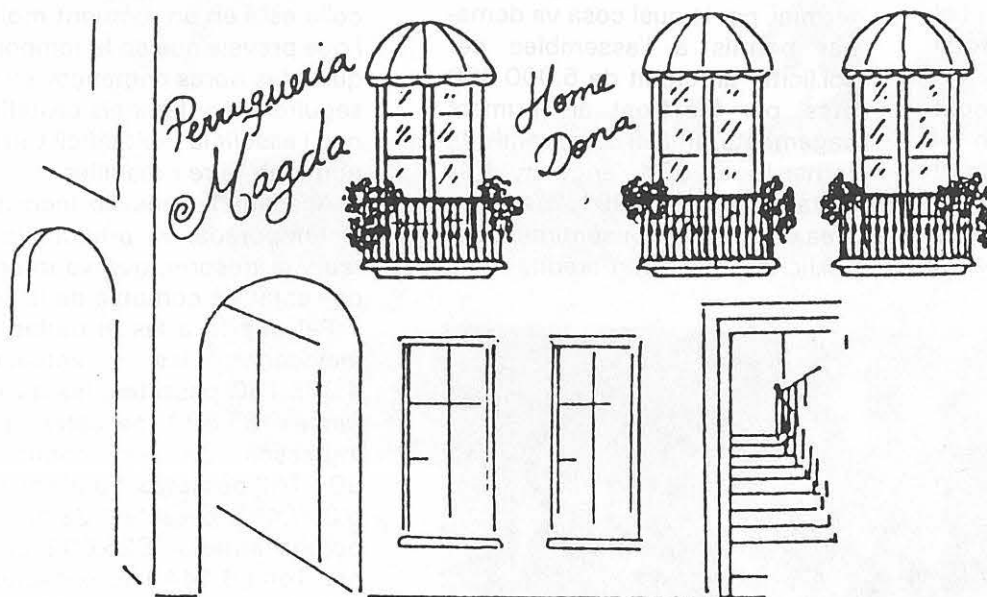
E.M.F.

L'artífex de la primera sortida a la Catalunya Nord, Josep Deloncle.

El poeta de la comarca del Conflent, Francesc Català.

VOLS APRENDRE PERRUQUERIA? Perruqueria MAGDA

Consellers, 3 • Vilafranca del Penedès
Per a més informació: tel. 892 33 54

L'assemblea fa una valoració positiva de l'any passat

El 30 de març de 1990 se celebrà l'assemblea anual ordinària del Patronat i Colla Castellers de Vilafranca, a la seu social de Cal Figarot.

Va obrir la sessió el secretari amb la lectura de l'acta anterior, la qual va ser aprovada sense cap esmena. A continuació, d'acord amb l'ordre del dia, va començar l'assemblea del Patronat. En primer lloc el tresorer va explicar el moviment de l'any.

Aquest inclou les següents entrades: subvenció de la Generalitat de Catalunya, 2.750.000 pessetes; aportació entitats vilafranquines 800.000 pessetes; guany de la rifa diària 1.504.488 pessetes; quotes socis 414.800 pessetes; guany de la rifa Opel Corsa 645.250 pessetes; guany de la loteria de Nadal 370.000 pessetes; aportació de la colla 1.500.000 pessetes. Total entrades 7.984.538 pessetes.

Les sortides inclouen el pagament de la remodelació del primer pis (bar, dependències administratives i sales d'exposició) i el manteniment del local. En total pugen a 8.029.997 pessetes.

El dèficit de 45.459 ha quedat com a càrrec de deute en el compte de crèdit que tenim a Caixa Penedès.

Tot seguit va prendre la paraula el president del Patronat que va

fer una previsió de pagaments per a la present temporada. Va destacar que no s'invertirà fins tenir totes les despeses en curs, cobertes, les quals estan valorades en 700.000 pessetes, que hi ha pendents de les obres del primer pis i amb aproximadament 6.500.000 que sumen els pressupostos de les obres de la planta baixa i soterranis que s'estan finalitzant. Es preveu de cobrir aquestes despeses amb l'aportació de la Generalitat de Catalunya (1.625.000 pessetes), la de les institucions vilafranquines (1 milió de pessetes), amb la rifa diària (1.300.000 pessetes) i amb la rifa de Nadal, les quotes i altres (1 milió de pessetes). En total, 4.925.000 pessetes.

La resta, fins a les despeses pressupostades, es cobrirà amb l'aportació de la colla o en càrrec al compte de crèdit. Es va aprovar aquest pressupost i el president va comentar que els ingressos es faran a finals d'any, però hi ha factures que s'han de pagar a curt termini, per la qual cosa va demanar permís a l'assemblea per sol·licitar un crèdit de 5.000.000 ptes. per fer front als primers pagaments, amb el compromís de tornar-lo el 50% enguany i la resta el proper 1991. L'assemblea va donar el consentiment per sol·licitar l'esmentat crèdit.

Finalment, i segons els estatuts del Patronat, es va indicar que havien complert el temps establert en els seus càrrecs el secretari, Josep Matas, i el sots-president, Joan Morera. Per tant, es van donar de baixa de la junta del Patronat, després d'agrair els seus serveis, es va proposar per a substituir-los Carles Domènech Font i Àngel Grau Ribes per als càrrecs de secretari i vocal respectivament, i el vocal Jaume Palau per al càrrec de sots-president. Es van aprovar aquests nomenaments i es va donar per acabada l'assemblea del Patronat.

Retornant a l'assemblea de la colla, Josep Galofré va fer una memòria de la temporada. Va destacar principalment dues dades molt importants: Sant Fèlix, amb el primer tres de nou descarregat, i l'1 de novembre, amb l'intent de la torre de nou. Va dir que gràcies a totes les altres sortides, s'ha pogut assolir i intentar aquests castells, que la colla està en un moment molt bo i que preveia que en la temporada que a les hores començava aconseguir mantenir els castells de nou i assolir la molt difícil torre de nou amb folre i manilles.

Acabada l'exposició tècnica de la temporada, va prendre la paraula el tresorer, que va informar de l'estat de comptes de la colla.

Pel que fa a les entrades, s'hi inclouen les actuacions 4.925.130 pessetes; les assegurances 87.600 pessetes, i els ingressos de les comissions 804.763 pessetes. Total entrades 5.817.493 pessetes. Saldo temporada anterior 626.692 pessetes. Total 6.444.185 pessetes.

En l'apartat de les sortides hi ha els següents conceptes: aportació per obres de Cal Figarot 1.500.000 pessetes; festa de la colla 895.198 pessetes; despeses de les comissions 1.390.091 pessetes; assegurances 201.120 pessetes; autocars 937.360 pessetes; mainada 244.225 pessetes; menjars 349.536 pessetes; roba 256.888 pessetes; diversos 377.235 pessetes. Total

La Junta i els assistents a l'Assemblea van valorar positivament la temporada 89 i van posar moltes esperances en aquesta, que ara arriba als seus moments decisius.

6.151.653 pessetes.

Queda un saldo positiu de 292.532 ptes. per fer front a les primeres sortides de la temporada actual.

L'assemblea va aprovar l'estat de comptes i seguidament es va passar al cinquè punt de l'ordre del dia, en el qual el responsable de les obres va comentar que s'estan finalitzant les de la planta baixa i del soterrani. De moment no es preveu de fer-ne més. Tot seguit, el màxim responsable dels Castellers de Vilafranca, va comentar les incidències de la temporada passada. Va dir que creia que aquesta havia estat molt positiva, va costar coronar els castells de vuit, però un cop passat el neguit dels primers, es va trobar la seguretat necessària per fer una brillant temporada; tan sols ha quedat el regust final de la torre de nou, castell que està segur que amb un bon plantejament tècnic i preparant-lo amb temps, el podem coronar molt aviat.

Va donar les gràcies a les diferents comissions per la seva dedicació i esforç en la tasca portada a terme i va demanar a

tots la màxima participació en els assaigs i sortides.

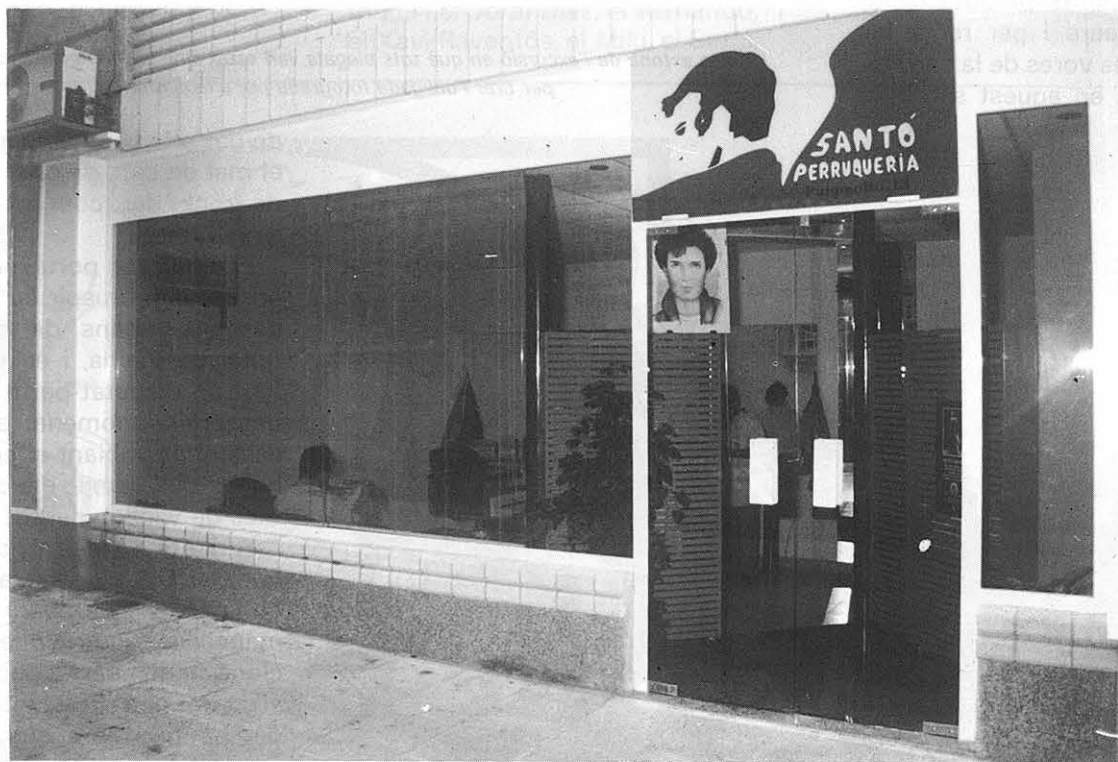
Amb aquestes paraules es va obrir l'apartat de precs i preguntes, en el qual cal destacar la poca animació que hi va haver. Tan sols es van demanar uns petits aclariments sobre la neteja del local i l'horari del bar.

Es va acabar l'assemblea pels voltants de la mitjanit, i solament està bé deixar constància en aquestes planes de la nostra revista que, després de set anys de la compra de Cal Figarot, s'ha pogut fer una assemblea a la sala polivalent de la nostra seu social.

El Pacient

La sala polivalent de Cal Figarot va servir de marc, per primera vegada, de l'assemblea anual ordinària de la Colla i del Patronat de Castellers de Vilafranca.

Santó Perruqueria
AL VOSTRE SERVEI

Puigmoltó, 13

A l'excursió a esquiar només hi va faltar la neu

Quan, a finals de febrer, es va rebre a la colla la carta del director de l'Alberg de Salardú en què confirmava les places reservades, ja vàrem respirar tranquils. Això pintava bé, si la neu acompanyava, és clar. Volíem neu, molta neu.

Però anem a pams. Comencem pel dia de marxar. Vam sortir de cal Figarot al voltant de les deu del matí del dia 17 de març, dissabte, i vam tornar l'endemà. Hi vam anar vint-i-nou expedicionaris -vint-i-quatre de petits i cinc de grans-, amb quatre artilugis mecànics, d'aquells que corren i són habituals consumidors de gasoil i benzina, anomenats automòbils. És a dir, vam marxar amb dues furgonetes, la del Jaume del Ràpit i l'altra que la conduïa el Lluís de Vilobí, amb el Nissan conduït pel Lluís Galofré i amb el cotxe de l'Àngel Grau.

El viatge, com sempre, va tenir les corresponents 'parades tècniques' per beure i per regar les plantes de les vores de la carretera. Cal lloar, en aquest sentit, la

feina dels conductors, que van haver de fer de 'jutges de pau' per decidir d'una manera equànime entre la gran quantitat de peticions qui hi havia per fer de

copilots, cosa que donava dret al mateix temps a poder fer anar les cassettes.

Tantes i tantes en van posar, que quasi treien fum. A un 'jutge

L'única estona de l'excursió en què tots plegats van estar cinc segons quietes es va aprofitar per tirar l'obligada fotografia per a la posteritat.

de pau' al vespre encara li durava el mal de cap, de tant de heavy i de rock dur com es va haver d'empassar.

El dinar que portàvem de casa, ens el vam cruspí en un lloc de descans, abans de passar pel túnel de Vielha, i es va pair tot fent un disputat partit de futbol-obstacles, anomenat així perquè calia anar driblant el contrari, els bonys del 'camp', els clots... i les tifes de vaca ja del tot seques.

Arribats a l'Alberg de Salardú, que pertany a la Xarxa d'Albergs de la Generalitat, vam poder començar a gaudir d'unes instal·lacions molt ben condicionades, així com de l'excel·lent amabilitat de les persones que en tenen cura. D'entrada vam fer alguns jocs i fins i tot ja hi va haver els primers intents de lligar-se unes nenes d'una escola de Castelló.

Com que, de neu, no en van trobar gaire, les energies acumulades durant les llargues hores de viatge es van haver de consumir corrent i donant cops a una pilota.

L'endemà, després d'esmorzar i de preparar-nos el dinar, i una vegada confirmat que a les pistes no hi havia neu, vam agafar els trastets i vam fer cap al port de la Bonaigua, a escombrar la primera placa de neu que trobéssim pel camí. Al final, vam haver de canviar els esquís per uns sacs de plàstic -ves quin remeïl- que ja portàvem, i cap avall s'ha dit. Tothom va riure i va xalar de valent baixant amb el plàstic sota del 'pompis' i lliscant sobre de l'herba quan s'acabava la poca neu que encara vam trobar. Sort que al final sempre hi havia unes mans que paraven els 'bòlids', que si no...

Els 'afamats' expedicionaris segons abans d'assaltar l'única clapa de neu que van trobar...

Després de canviar-nos de roba xopa i de passar uns quants revolts, vam dinar a l'aparcament del Pla de Beret on, a causa de l'espai que hi havia, es va jugar un altre partit de futbol, aquest cop en un camp que quasi era de reglament.

I després d'això, la tornada cap a casa. Contents, però amb les ganes que una altra vegada la neu ens acompanyi i que puguem veure les habilitats, damunt d'uns esquís, dels anخانetes i del pom de dalt.

Ah!, m'ho deixava, cal destacar les ganes de treballar que van tenir els ocupants d'una habitació quan, al voltant de les dues de la matinada i com que no tenien son, van acceptar 'de bon grat' l'encàrrec d'escombrar i de fregar el passadís, avançant així la feina de l'endemà.

Si fa no fa, això és tot. Només cal afegir que aquesta vegada formaven l'expedició el Melilla, el Jordi Gutiérrez, el Fèlix Casanovas, el Jordi Bustos, l'Eugení, la Diana i el Jordi Díaz, el Fernando, el Xavi Raventós, el Miki, el Sergi,

el Manel i el Carles Requena, el Pere Almirall, el Jordi Masó, l'Àngel i el Ricard Escura, el Genís Sàbat, el David Arroyo, l'Àngel, el Jaume i el Ton Grau, l'Antonio i el Cisco, a més a més dels grans, el Lluís Galofré, el Jaume del Ràpit, el Lluís Raventós, l'Àngel Grau i el Fèlix Balañà.

Si m'he deixat alguna cosa, espero que tots plegats sabran disculpar-me. I vet aquí un gos, vet aquí un gat, i aquesta explicada ja s'ha acabat.

Em diuen el Mariano

SUCS. DE J. MONTANER · INDÚSTRIA, 10 · VILAFRANCA DEL PENEDÈS
ALT PENEDÈS

**També fem
envetats
per a balls
populars
(diablers,
bastoners...)**

El Correverdura arriba quasi a cent participants

El 29 d'abril passat es va celebrar la VI edició del Correverdura. Sis anys des d'aquell primer Correverdura que, emmarcat dintre de les Festes de la Colla, hem anat celebrant cada any. Llavors va sortir de la rambla de Sant Francesc i va acabar a la zona esportiva de la nostra vila. Aquell primer any la participació va ser de vint-i-vuit «corredors» i, qui més qui menys, tothom anava amb un vehicle i disfressat d'algun personatge. Des d'aleshores ençà, cada any ha anat augmentant el nombre de participants.

Inicialment, la Comissió de Festes va muntar aquesta festa per als companys castellers, però vam creure que havíem d'estar

oberts a tots els vilafranquins, i d'aquí va néixer la idea de fer participar totes les associacions de veïns de la vila perquè, a més de la colla, hi poguéssin participar tothom que volgués.

Creiem que va ser una idea força bona ja que des que, ara fa tres anys, hi participen els veïns, la cursa s'ha fet més popular cada vegada i en aquesta edició s'ha arribat quasi al centenar de participants. En concret, noranta-vuit, i dintre d'aquests hi havia bastants vehicles especials.

Al grup dels grans, el primer premi es va atorgar a un vaixell muntat sobre dues bicicletes, dotat amb 25.000 pessetes. El segon premi va ser per a una

floristeria construïda sobre una bicicleta, dotat amb 15.000 pessetes i el tercer, de deu mil pessetes, el va guanyar un car. El primer premi especial va recaure sobre els «egipcis», una piràmide muntada sobre una plataforma amb rodes i arrossegada per uns esclaus. Aquest premi consistia en el regal d'un xai.

A l'apartat dels petits, el primer va ser el «Pòdium», el segon el vehicle «Contra la droga» i el tercer, el «Bugui-bugui».

A més dels premis en efectiu, hi va haver obsequis i regals per a tots els participants.

Sortint al pas d'uns comentaris sentits aquí i allà, la Comissió de Festes vol indicar que creu, i d'això n'està convençuda, que aquesta cursa de mica en mica es va fent més popular. Sabem que la nostra raó de ser és fer castells, bons castells, però també pensem que, de tant en tant, tampoc no és dolent deixar les altures pel peu ras, i també hem de tenir en compte que de moment el problema econòmic no és greu per a la Colla.

Al pròxim Correverdura, que serà el setè, pensem fer-hi alguna innovació, i des d'aquestes pàgines de «El Figarot» cridem els nostres companys castellers perquè comencin a pensar en el vehicle que faran. Au venga!

La Comissió de Festes

Un vaixell que és a punt de 'salpar' de davant de Cal Figarot i una mostra del sensacional ambient que cada any envolta les edicions del Correverdura.

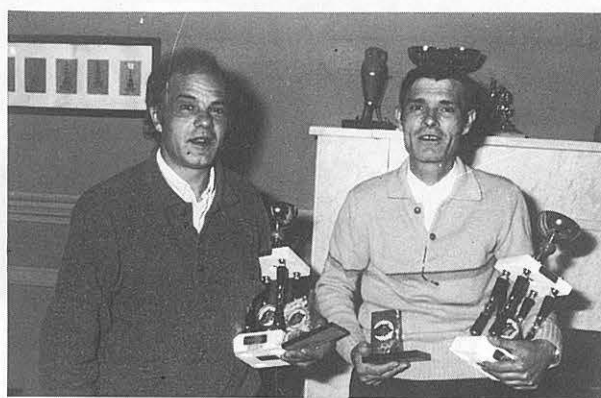
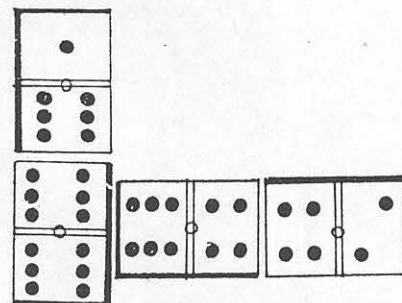

Toi pasmao...

J. Just i J. Matas guanyen el IV torneig de dòmino

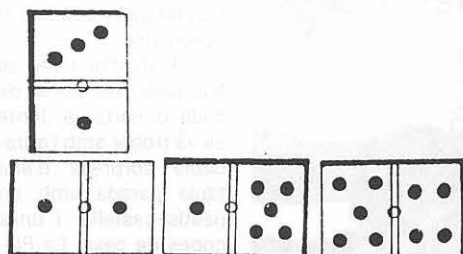
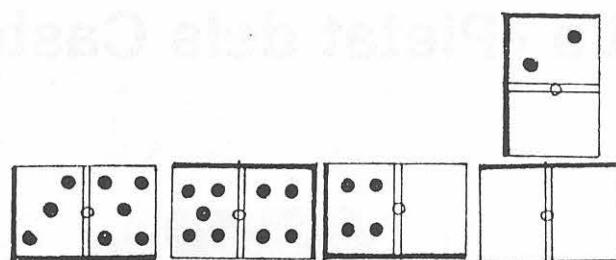
1.er Classificat
Josep Just i Josep Matas

2.^{on} Classificat
Gregori Cascales i Josep Estrany

3.er Classificats
Antonio Cánovas i Fermí Alemany

Tots els participants en la jornada de lliurament de trofeus

La Junta homenatja el Morera i el Matas

El Joan Morera i el Josep Matas, com si fossin dos nuvis, tallen els pastissos que van servir de postres al sopar que les Junes de la Colla i del Patronat els van oferir com a homenatge.

Josep Matas i Joan Morera, després de molts anys de treballar per la Colla com a secretari i sots-president respectivament del Patronat de Castellers de Vilafranca i havent complert el temps legislat als estatuts (cal remarcar que els han reenganxat diversos cops), van deixar els seus càrrecs, el dia de l'assemblea general ordinària celebrada el 30 de març d'enguany.

Les Junes de la Colla i del Patronat de Castellers de Vilafranca, van organitzar un sopar per homenatjar els amics que deixen els seus càrrecs. Durant aquest sopar, en Josep Just i Carles Domènech els van agrair la tasca que han fet, i van recordar algunes de les fites aconseguides, tant pel que fa al fet casteller com al patrimoni de la Colla. En nom de tots dos, Josep Matas va agrair l'acte i remarcà que deixen el càrrec, no la colla, ja que han estat, són i seran castellers de Vilafranca mentre el cos els ho permeti.

La «Pietat dels Castells» deixa Cal Figarot

A finals de maig, complert el contracte, Pietat Montardit «La Pietat dels Castells», va deixar de regentar el bar de Cal Figarot.

La família Montardit ha estat dos anys cuidant la nostra seu social. Nous horitzons han fet que no renovi el contracte.

A la fi d'una de les habituals reunions de cada dimarts, la Junta es va trobar amb l'agradable sorpresa d'una taula parada amb un pastís casteller i unes copes de cava. La Pietat s'acomiadà de la colla amb un brindis per l'èxit dels Castellers de Vilafranca. La Junta en pes, va donar les gràcies a la Pietat per la seva dedicació a la colla i va desitjar molta sort en la nova feina.

La família Arroyo s'ha fet càrrec del bar

La família Arroyo s'ha fet càrrec del bar de Cal Figarot.

Amb la presentació d'un bon assortiment de tapes i guisats, va inaugurar a primers de juny la seva estada entre nosaltres. Li desitgem un llarg contracte.

Bar Cal Figarot

Regentat per M. Arroyo

tapes i plats combinats

especialitat en esqueixada de bacallà i assortit de peix

per la Festa Major:

ànec, indiots i vedella

gran varietat de vins i caves

àmplia terrassa

Obert de les 9 del matí a la 1 de la matinada

General Prim, 11 - Tel. 817 05 42

A cau d'orella

Després de veure els grallers que ens van acompanyar al País Basc fent una cercavila (com si fos una manifestació) pels carrers d'Antzuola celebrant la victòria en una etapa del «Tour» del ciclista Marino Lejarreta, creiem que els nostres incondicionals grups de grallers haurien de fer el mateix després d'una exhibició castellera en què haguem coronat castells de nou.

Tothom es pregunta què s'ha de fer per aconseguir puntualitat als assaigs i a les sortides. Després de donar-hi molts toms, creiem que seria adient posar un rellotge (empalmat a un ordinador), a l'entrada de Cal Figarot. Tots els castellers tindriem l'obligació de «fitxar». A la fi de temporada l'ordinador ens donaria els castellers que no han fet mai tard; se'ls premiaria amb la distinció de soca-rel. Tornariem a tenir companys amb aquest

privilegi?

Hi ha qui es queixa del menjar, altres del llit, alguns de l'hora de l'ajacada i la resta, no sé de què, però, es queixa! Per minimitzar aquests clams proposem de crear una nova comissió que es podria dir «Harmonia i Confort Castell», que organitzi, programi, estructuri i ordeni totes les hores de les sortides. Hi ha voluntaris per a aquesta comissió? Els sagals que s'hi apuntin tenen la nostra benedicció.

S'han perdut sis torres de set

Es gratificarà esplèndidament, amb una plaça vitalícia sota els folres dels castells de nou, a qui doni pistes que portin a la troballa d'aquestes sis torres de set.

Raó:

REDACCIÓ DE «EL FIGAROT»

Poca broma que és seriós, si teniu la paciència de fixar-vos en la pàgina n.º 24 de «El Figarot» n.º 11/12, veureu el quadre d'actuacions i castells de l'any passat. Al

final de la columna de la torre de set, hi ha el total de torres fetes: Trenta, però si us entreteniu a comptar-les una per una, només en trobareu vint-i-quatre, de torres.

-Ep! en manquen sis.

-Tranquils, que tot té solució.

Perquè el bo del cas és que totes dues xifres són correctes: vint-i-quatre són les torres que vàrem fer l'any passat a les actuacions, però trenta són les

que vàrem fer en total.

I les sis que falten? Les vàrem fer als assatjos i així havia d'indicar-ho el dítxós quadre.

La culpa? Com sempre és dels empenyadors follets d'impremta (algun dia me'ls menjaré rostits al forn).

Perquè en quedi constància, els divendres en què les vàrem fer van ser: 2-6, 21-7, 28-7, 4-8 18-8 i 25-8.

Jordi Mir

...Son pare també era Casteller

La plaça ja és plena de gom a gom aguantant un sol de foc que aclapara; tot són rialles, i crits i gatzara que, en sec, es tornen silenci de plom. -«Ja fan pinyal!»- Ara mil mans acudeixen freturoses, aportant son aguant als castellers que la base nodreixen, i als segons que amb tanta fe van pujant. El poble calla; amb prou feines respira, posada la vista al bell capdamunt de la torre que, eixerida, s'estira, i sols s'escolta: «-Apa, dosos... amunt!»-

L'anxaneta s'estreny el mocador fins el clatell i a tot pulmó respira cercant d'esma i ple d'ansia, pel redó, l'esguard encès de la mare, que el mira Fent l'ull viu

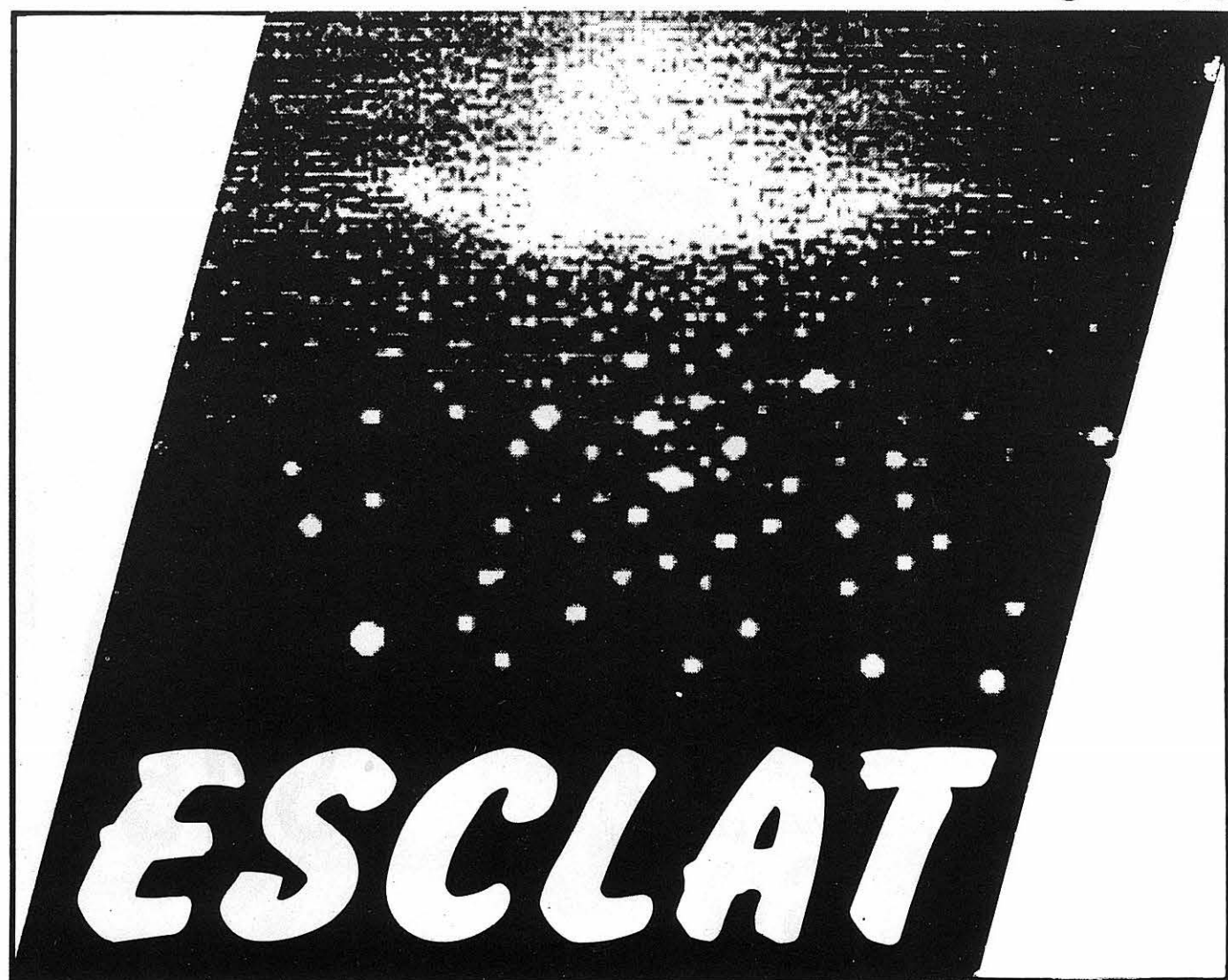
li somriu:
Ara se sent més valent afuat com sargantana, s'enfila per les espatlles dels homes d'acer: «-Finet i pel mig!» diu la veu tranquil·la del cap de colla que sap son afer. Un «Aiiii!» que sembla etern omple la plaça per un lleu tremolor del pom de dalt....

- el vailet
resta quiet;
Un esglai?
Això rail -
...mentrestant els dosos, serens i amb traça tornen al castell la dretor d'un pal.
L'anxaneta
fa l'aleta
i del cel
pren l'estel
Ja baixen relliscant per les espatlles sota l'esguard tranquil del campanar que sembla dir: «-passen pobles i batlles i a mi mai no em podran descarregar-»

Amb la frisança a la cara i el puny amb força tancat el vailet troba la mare i és llança al coll abraçat, i li diu, a cau d'orella, sens poder respirar encara: «-He pres al cel una estrella per dur-la al fossar del pare!!»

son pare també era casteller

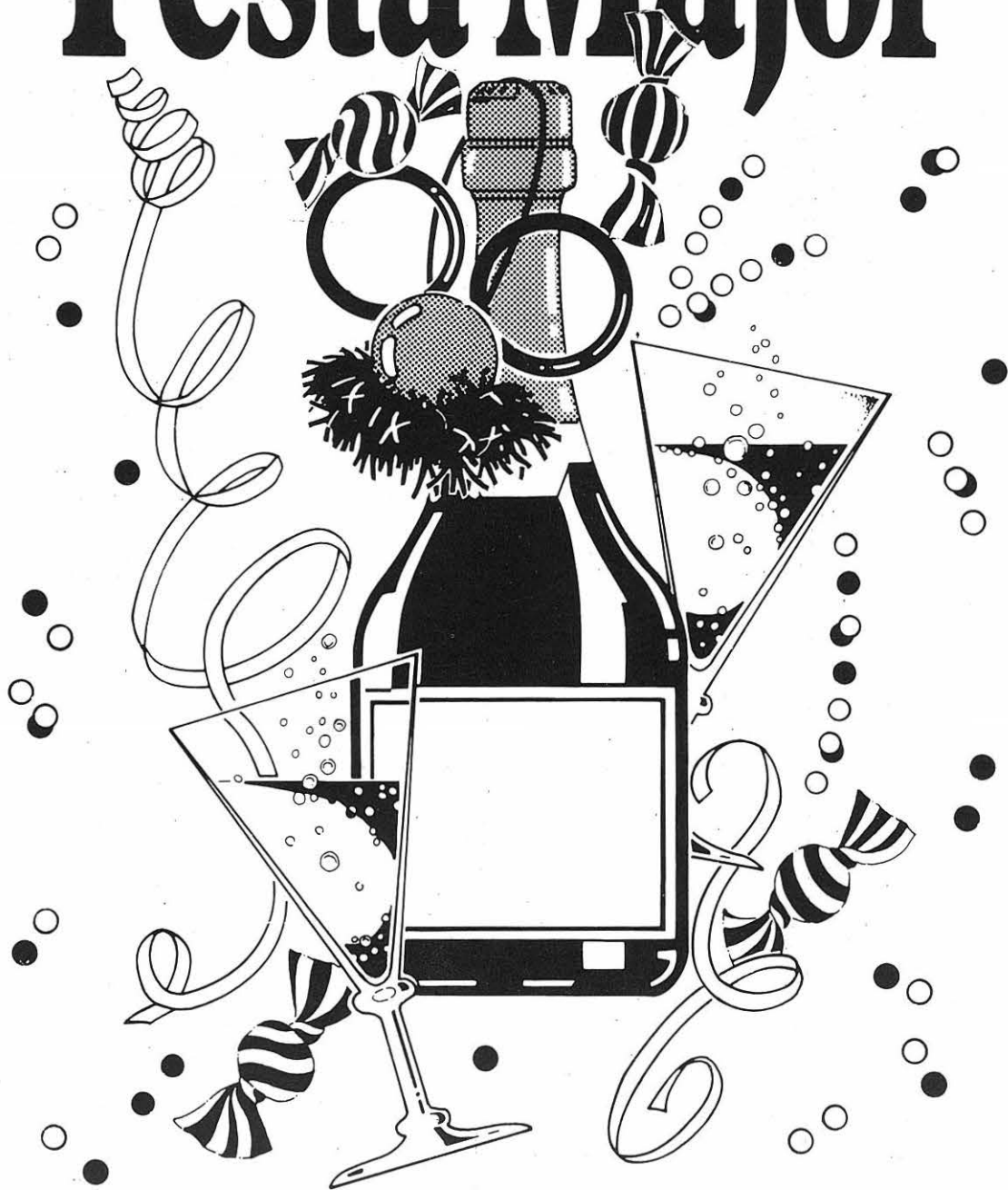
V I L A F R A N C A

HIPERMERCAT

**El Centre Comercial
del Penedès**

Festa Major

Ja són aquí les festes.

Un esclat d'alegria que referma els vincles de germanor entre tots nosaltres.

Uns dies en què CAIXA PENEDES vol fer costat,
més que mai, a tots aquells homes i dones que creuen, com nosaltres,
que només des de les més profundes arrels poden créixer els millors fruits.

CAIXA PENEDES,
un símbol de futur que ve de les arrels.

Caixa Penedès